

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (I)

Per **Damià Daviu**

En parlar de la població de la Bisbal d'Empordà, entre moltes altres excel·lències, l'associem a la tradició ceramista, a la sardana, a la cobla orquestra La Principal de la Bisbal i a la tradició musical de sempre ben present.

Una de les joies de la vila és l'Escola Municipal de Música Conrad Saló, que iniciava la seva singladura l'any 1981 per iniciativa d'un noi bisbalenc, barber d'ofici, afeccionat a la música, a la cobla i a la sardana, en Víctor Peya.

Arribat l'any 2021 i complir-se 40 anys d'activitat docent, volem fer un recull de la història d'aquesta escola, per totes les alegries que ens ha donat, per la feina desenvolupada pels mestres i directius i per ser l'origen d'un extraordinari planter de bons músics de cobla. Uns mèrits ben justificats i dels que creiem necessari deixar-ne constància.

Però la tradició musical de la Bisbal d'Empordà arrenca molts anys abans. Cap a finals del segle XVII, el mestre de capella Pau Rosés va crear com una mena d'inquietud musical a la vila amb les seves obres polifòniques.

El cantant líric Narcís Serra (que es guanyà una merescuda fama internacional), entre molts altres, ha contribuït amb més o menys mesura a engrandir el prestigi i la tradició musical de la població. No obviem les desaparegudes cobles orquestres locals, Nova Harmonia, La Bisbalenca i La Moderna, també culpables del característic caliu sardanista encara avui existent.

Anem, però, als precedents pedagògics en la vessant de la sardana i la cobla.

Joan Carreras Dagas

En primer lloc hem de destacar la figura d'en Joan Carreras Dagas (Girona, 7 de setembre de 1823 - La Bisbal d'Empordà, 19 de desembre de 1900).

Després de molts anys exercint una intensa i més que important tasca docent i de 4 anys residint a França, l'any 1880 s'establí a la Bisbal d'Empordà on va residir fins al dia de la seva mort i on va exercir d'organista i mestre de capella de la parròquia. Va viure en una casa que encara es

conserva, situada a l'actual plaça Francesc Macià (la plaça del Surtidor), al costat del pont sobre el riu Daró, a l'altra banda del passeig Marimon Asprer. Una casa que avui acull un establiment hotelier i restaurant (que du per nom El Mar de Tasmania).

Va crear una escola de música a la població i va impartir classes a una bona colla de músics que després esdevindrien cabdals dins la història de la sardana i la cobla. Entre altres cal esmentar el flabiolaire i compositor de sardanes i ballables de Torroella de Montgrí, Pere Rigau i Poch, *Barretó*, (que amb només 16 anys va fundar l'actual cobla orquestra Montgrins l'any 1884 de la qual va ser director i flabiolaire fins a la seva prematura mort); l'intèrpret de tible i compositor de Palamós Josep Casanovas Gafarot, *Paixero* (un dels membres fundadors de l'actual cobla or-



Joan Carreras i Dagas.

questra La Principal de la Bisbal l'any 1888 en la qual era intèrpret de tible); també l'intèrpret de cornetí, contrabaix i compositor de sardanes Magne Bosch Vives (La Principal de la Bisbal, La Moderna, Antiga Principal de la Bisbal), o el gran mestre i compositor bisbalenc Josep Maria Soler Montaner (intèrpret de tible i flabiol de La Principal de la Bisbal).

En aquells anys eren molt esperats entre els veïns de la vila els exàmens públics (amb entrada lliure per a tothom), que el mestre Carreras Dagas efectuava als seus alumnes a la sala del Casino Bisbalense i en els quals gairebé sempre s'estrenava alguna peça orquestral que havia compost per a la ocasió.

Joan Carreras Dagas va reunir una important col·lecció bibliogràfica de temàtica musical, i entre moltes altres patrulles s'hi van trobar cinc sardanes curtes datades del segle XVIII d'autor desconegut i que fins avui són les més antigues que es coneixen.

La seva producció consta de més de 2.000 obres de diferents gèneres musicals. Carreras Dagas és un d'aquells músics i autors mig oblidats de qui caldria revisar i poder escoltar i gaudir de la seva obra. Tenim constància d'algunes iniciatives dutes a terme a la Bisbal en aquest sentit, especialment la de l'estudiós Albert Morcillo, director del Cor Carreras Dagas, amb el qual ha recuperat i ha donat a conèixer una part de la seva obra.

La petjada que va deixar a la vila li valgué que un petit carrer situat al barri antic duigués el seu nom (actualment aquest carrer és coneix com a carrer del Raval). Actualment una plaça de nova creació (fa 10 o 12 anys), de dimensions considerables, ubicada a prop del Consell Comarcal duu el nom de plaça Carreras Dagas.

Joan Carreras Dagas també va compondre algunes sardanes, les més conegudes són *El tramvia del Baix Empordà* i *El traginer* (que inclou uns tocs de cascavell, tal com duïen els antics carruatges). En podríem parlar molt més, però ara mateix no és el tema a tractar. Per als interessats recomanem la lectura del llibre *Joan Carreras i Dagas* escrit per Lluís Brugués Agustí i Josep Maria Garcia Balda.

Josep Maria Soler Montaner

Un dels alumnes més destacats que donà l'escola de música del mestre Carreras Dagas va ser Josep Maria Soler Montaner (la Bisbal d'Empordà, 12 de febrer de 1872 - 6 de desembre de 1936). Va dur una intensa activitat docent a la vila i va ser mestre de molts dels músics que van formar part de La Principal de la Bisbal en els anys següents i que li valgué el qualificatiu de "el pare de La Principal" que de vegades hem llegit en algun article. Va ser intèrpret de



Josep Maria Soler i Montaner.

flabiol i tamborí i també de tible de La Principal de la Bisbal a la qual va ingressar amb només 19 anys, i que va dirigir entre els anys 1894 i 1912.

Com a compositor ens ha deixat un extens catàleg, entre altres les sardanes *Or fi* o l'emblemàtica *Festa anyal* que va dedicar a la Festa Major local i que l'Aplec de la Sardana de la població ha adoptat gairebé com un himne i cada any el segon diumenge de juny, al passeig Marimon Asprer, s'hi interpreta de sardana de conjunt.

Jaume Ponsatí Cabarrocas

Seguint amb la història local sobre la pedagogia a l'entorn dels instruments de la cobla, no podem obviar Jaume Ponsatí Cabarrocas, (Sant Sadurní de l'Heura, 13 de setembre de 1909 - La Bisbal d'Empordà, 16 de gener de 2001). Era un d'aquells músics d'abans, enamorat de la música, treballador, dominava molts instruments i estava molt ben preparat. Malgrat que tocava en cobla orquestra, el que veritablement li agradava era la docència. Era un gran mestre amb molta paciència que preparava els seus alumnes per anar a tocar a una cobla orquestra i a mesura que els anava ensenyant els encaminava cap a l'instrument que millor anava a cadascú.

Jaume Ponsatí havia estat alumne de l'anteriorment esmentat mestre bisbalenc Josep Maria Soler Montaner.

Va actuar a les cobles orquestres locals La Bisbalenca i la Moderna. Va residir a la Bisbal d'Empordà bona part de la seva vida, exactament en una casa de l'aleshores carrer 6 de febrer (actualment carrer 16 d'octubre de 1869), on va morir.

Va compondre alguna sardana, li recordem la titulada *La cançó del liri d'aigua* que s'estrenava a la Bisbal el dia 1 de juliol de 1948, una sardana que va dedicar a en Ramon, un dels seus dos fills.

Entre els seus molts alumnes hi ha Jesús Brasas, Lluís Plaça, Jordi Surroca, Joan Roca i també Raimon Sabater i Josep Gispert, dos músics que retrobarem de nou en avançar el present article.

Malgrat no prodigar-se en l'ensenyament de cap instrument de cobla cal fer menció de la professora de música i piano Francesca Pastells (viuda del doctor Campillo) i per descomptat de la també pianista i professora de música bisbalenca de tota la vida (però nascuda a Girona), Anna Maria Pardo.

La família Pardo

L'Anna Maria Pardo Marquès (Girona, 2 d'octubre de 1951) és filla del conegut constructor d'instruments, Pere Pardo Rustey, (Torroella de Montgrí, 13 de gener de 1918 – Palamós, 30 d'octubre de 2004).

Pere Pardo va aprendre aquesta lloable artesanía del seu pare, Fidel Pardo, nascut al país valencià, i que després de la guerra d'Àfrica va fer de carabiner i, com a tal, va ser destinat a diversos indrets. Entre d'altres a la població de l'Estartit on es va casar. Com que era ben manyós i entre altres coses, arranjava els rellotges dels companys, l'any 1916 va muntar una rellotgeria a Torroella de Montgrí. Alguns músics torroellencs quan es trobaven amoïnats i coneixedors de la seva habilitat, li confiaven les reparacions



Anna Maria Pardo i Víctor Peya.

dels respectius instruments. Un dia en Víctor Bou (tible dels Montgrins i cosí del compositor Vicenç Bou) el va engrescar a fer una rèplica del seu tible, així començava tot. Com que se'n sortia de tot i la nova activitat li anava força bé, un temps després la família es traslladava i fixava la residència a la Bisbal d'Empordà on tenia més opcions laborals en haver-hi diverses cobles i músics en actiu.

El seu fill Pere havia estudiat música amb alguns músics bisbalencs i va formar part de les cobles orquestres locals Nova Harmonia i la Moderna.

En Pere a poc a poc va rellevar el seu pare en la tasca de construcció i reparació d'instruments de cobla i es va convertir en un veritable especialista reconegut arreu de Catalunya, feina que li fou premiada amb guardons i importants distincions. Fins i tot és autor d'algun enginyós invent que res té a veure amb la música.

Imaginem que tot aquest ambient musical va despertar l'interès de l'Anna Maria que va fer la carrera de piano. Els va iniciar amb l'abans esmentada mestra local Francesca Pastells i els continuà al Conservatori de Música de Girona i al Conservatori del Liceu de Barcelona.

El 10 de juliol de 1972 es va casar amb en Víctor Peya Rubau (La Bisbal d'Empordà 22 d'octubre de 1948), una persona fonamental d'aquest relat.

Un cop casats van voler crear una escola de música privada a la Bisbal. Ho van intentar en diverses ocasions durant els anys 1973 i 1974 sense aconseguir-ho. Finalment, l'any 1975 neix per fi l'escola, en la qual també exercia de professora la ja traspasada pianista Anna Vallespí (filla del prestigiós contrabaixista dels Montgrins i La Principal de la Bisbal, Josep Vallespí Pòlit, *Pitu*).

L'escola de música de l'Anna Maria Pardo en un principi es va ubicar als baixos de l'Escola de Formació Professional de la Bisbal, després es traslladà a la planta baixa dels Pisos dels Mestres del col·legi Joan de Margarit i un cop van desvincular-se del tot de la que seria l'Escola Comarcal de Cobla (el 1989), per sempre més han exercit als baixos d'una casa del carrer Amor Filial. Una escola que durant una colla d'anys ha estat un referent musical de la vila i ha contribuït en gran mesura en la formació de molts joves músics bisbalencs i de pobles veïns. Van traspasar-la tot just fa un parell o tres d'anys a una antiga alumna, la Núria Tura de Rupia, intèrpret de guitarra clàssica.

Víctor Peya Rubau

El pare d'en Víctor Peya treballava en una barberia situada a la carretera (el conegut carrer de Les Voltes, aleshores Avenida del Generalísimo). Aquesta barberia es coneixia entre els veïns com a "can Carreras", el propietari es deia

Josep Carreras i era oncle avi del tenora bisbalenc Jordi Carreras Botey. Un dels treballadors era en Josep Puig Gili, *el Gat Vell* (un dels destinataris de la sardana *En Nela i el Gat Vell* que l'Emili Saló va escriure i va signar amb el pseudònim de Pau Marons). Josep Puig, *el Gat Vell*, era un gran sardanista, i durant mitja vida va ensenyar a ballar-ne a tothom, de manera incansable, en un local que hi havia a Les Voltes anomenat l'Aliança.

Quan el senyor Carreras es va jubilar va traspasar la barberia al pare Peya. En Víctor hi va treballar uns anys i allà va fer moltes coneixences. Quan el seu pare es va jubilar van tenora la barberia definitivament (aleshores ja era casat amb l'Anna Maria Pardo) i des d'aleshores en Víctor va treballar de comercial durant 30 anys, els 15 darrers en una empresa d'energia solar.

Víctor Peya de sempre ha estat un gran afeccionat a tota la música, a la cobla i a la sardana i en estar casat amb l'Anna Maria, l'afecció va seguir i es va accentuar. És músic de formació pràcticament autodidacta, de jove havia tocat la guitarra i el baix en alguns grups i durant 25 anys ha cantat (té bona veu) en el grup Terral de música mediterrània. Tal com ell mateix ens ha manifestat, li agrada tant la música que en seria un incondicional de la de qualsevol part del món on visqués. Per tot plegat va fer moltes amistats dins el món de la música i la cobla.

La barberia era freqüentada per molts músics de les contrades que el posaven al dia de tot, entre altres el tenora Josep Gispert (aleshores a la cobla orquestra Montgrins), que malgrat ser nascut a Púbol, residia a Torroella de Montgrí. En Gispert sovint li parlava del jovent que havia sorgit de les escoles de cobla de Blanes i de Sabadell. A en Víctor li va agradar aquella iniciativa, era una aposta de futur necessària, i a poc a poc s'anava engrescant més i més. Va parlar-ne molt i molt amb en Josep Gispert i també amb altres amics músics com en Raimon Sabater (aleshores tible de la cobla orquestra Selvatana) i d'aquesta manera, d'aquelles converses, anava prenent força la intenció de



El grup Terral de música mediterrània. Víctor Peya hi va cantar 25 anys.

crear una escola de cobla i una cobla infantil a la Bisbal d'Empordà.

Com si fos per a l'escola de música de la seva muller, va començar a preguntar i assessorar-se de totes les qüestions jurídiques, permisos, la manera d'optar a subvencions i la paperassa necessària, per crear-la. Alguns se'l van creure i d'altres no.

Des del primer dia va rebre total suport de l'Ajuntament de la Bisbal, que posà a la seva disposició els seus serveis jurídics pel que fes falta.

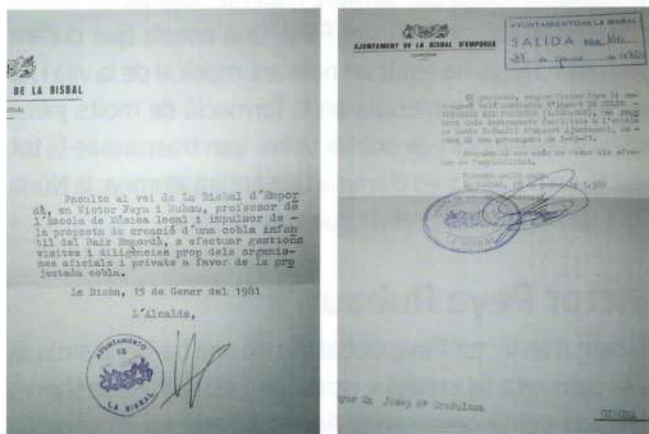
Aviat s'adonà que fer una escola de cobla només a nivell local era del tot inviable, els comptes no sortien per enlloc, les despeses de muntar i mantenir una infraestructura d'aquestes característiques eren considerables i els possibles ingressos de cap manera ho podien suportar.

Quedava molt per fer i les dificultats i preguntes eren encara més: de quina manera?, com s'havia de fer?, quan?, què calia fer?, quin camí s'havia de seguir?

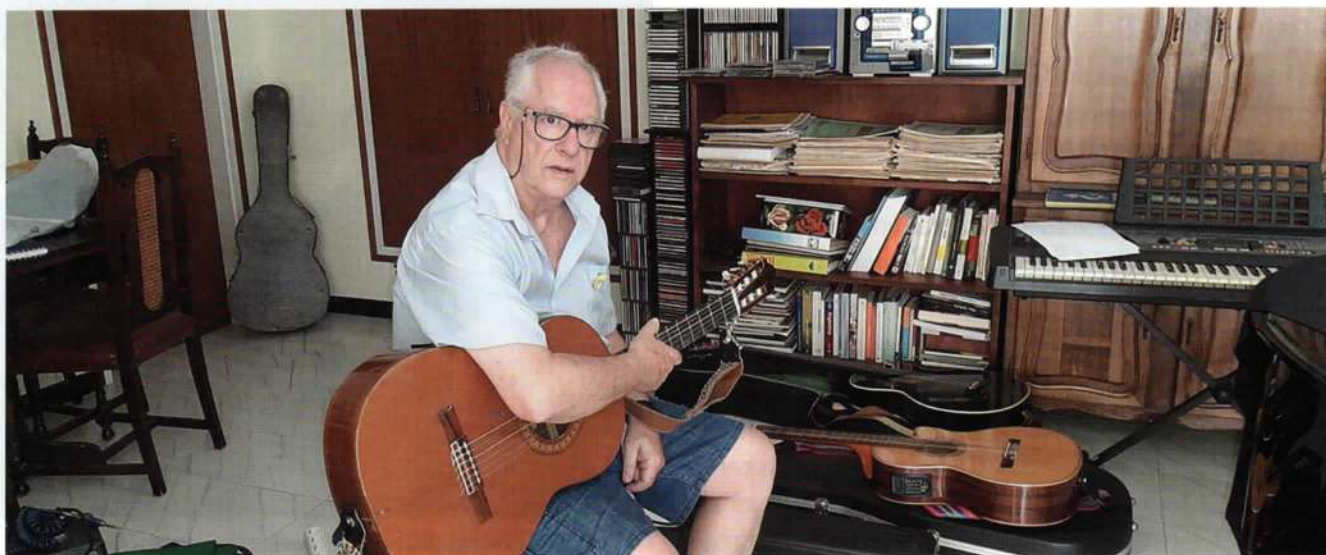
Amb l'ajuda del primer alcalde de la democràcia de la Bisbal, en Joan Hugas Duran, van anar estructurant les bases. Entre moltes altres, la de fer uns estatuts revisant una i altra vegada antics documents d'abans de la guerra per si algun els podia servir de referència, però cap s'hi ajustava i res va ser d'utilitat.

Es van iniciar contactes amb la Generalitat de Catalunya (de l'etapa de Josep Tarradellas) mitjançant l'aleshores Conseller de Cultura Pere Pi Sunyer.

La Generalitat va demanar que el projecte fos més consistent, de més envergadura, més global i, per tant, amb més fonament. Aleshores es va decidir que l'opció que oferia més garanties era fer una escola a nivell comarcal per implicar les poblacions veïnes.



Un parell de documents aportats per Víctor Peya.



Una fotografia actual de Víctor Peya amb la guitarra al seu estudi (ple de música).

Víctor Peya durant l'any 1980 (i fins i tot abans), va visitar personalment cadascun dels ajuntaments de la comarca (amb totes les dificultats previsibles i imprevisibles), per explicar la idea, que no era altra que la creació d'una escola gratuïta per aprendre els instruments de la cobla adreçada als joves i la posterior formació d'una cobla infantil. Després de moltes visites la majoria de poblacions del Baix Empordà s'hi van adherir, però això encara no era cap garantia, només era una intenció manifesta (tal com havien demanat), i un pas més per cercar ajudes.

Aquestes converses donaven lloc al compromís de formar el Patronat Escola de Cobla Comarcal, integrat pels municipis que van apuntar-s'hi.

L'Ajuntament s'hi va implicar des del primer dia, encarregant-se de totes les gestions i de l'administració, atenent i solucionant els problemes que anaven sorgint. La idea agradava, però el procés a seguir era llarg, feixuc i calia trucar moltes portes, multitud de converses i anades a la Diputació, a la Generalitat de Catalunya, al Ministeri de Cultura a Madrid (encara no s'havia produït el traspàs de competències a la Generalitat), on en Víctor va haver d'escoltar el to burlesc del ministre, notari major del regne i membre de la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación, don Pio Cabanillas Gallas, (membre del govern franquista, UCD i PP), comparant l'escola de cobla amb "una escuela de castañuelas".

Era tot ben complicat, tenir paciència era essencial perquè els problemes es succeïen un darrere l'altre sense treva, el més inversemblant és que pràcticament ho va dur a terme Víctor Peya, en solitari.

En totes aquestes gestions i tràmits cal destacar l'extraordinària ajuda rebuda de Trinitat Neras, filla de Begur i diputada del Baix Empordà que amb el càrrec que tenia,

preparava les trobades i reunions amb els estaments oficials als quals en Víctor difícilment podia accedir, ni sabia el camí a seguir.

Per evitar els desplaçaments dels alumnes de les poblacions del Baix Empordà fins a l'escola de la Bisbal, es va intentar fer com unes subseus, però els consistoris no van voler destinar un espai a aquest menester i les úniques poblacions que s'hi van avenir van ser Palafrugell i Begur, a més de la Bisbal d'Empordà.

La seu de La Bisbal d'Empordà era clau, ja que a més de disposar des del primer dia de l'espai i el material de l'escola privada de l'Anna Maria Pardo, també oferia la possibilitat de reparar l'instrument al taller d'en Pere Pardo.

Amb la inestimable ajuda del gabinet jurídic del consistori bisbalenc, es van fer els estatuts i es van presentar als estaments oficials, primer de tot al conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Max Cahner.

Tal com hem llegit en un document el dia 15 de gener de 1981 Víctor Peya era facultat pel consistori bisbalenc per iniciar les gestions, visites i converses amb la finalitat de formar una cobla infantil i la creació d'una escola i poder aconseguir les ajudes i subvencions dels estaments oficials. A partir d'aquí amb totes les formalitats complementades, ja es podia optar a subvencions.

Tot estava encarrilat i el projecte anava prenent consistència i per tant guanyava credibilitat.

Víctor Peya en tot moment va rebre el suport dels seus amics músics Raimon Sabater i Josep Gispert, així com també l'ajuda d'alguns sardanistes locals, entre ells Joaquim Juanola Heras, *Quimet*, i en Lluís Frigola Torroella, dues persones summament importants especialment en els inicis i en la consolidació del projecte.

Aquell 1981

Ja s'havien escollit els professors de cada instrument, tots ells de reconegut prestigi, tenint en compte que el seu lloc de residència no fos gaire allunyat de la Bisbal d'Empordà. Uns mestres que sabent de les dificultats inicials, es van oferir a donar les classes sense cobrar fins que el projecte estigués consolidat del tot, un gest a agrair, però que en Víctor Peya no va acceptar de cap manera.

Les classes eren completament gratuïtes i l'escola deixava l'instrument a l'alumne. Segons es va acordar, l'única despesa que aniria a càrrec dels pares era la del vestuari. Quan, més endavant, la mainada va començar a tocar al carrer i calia anar ben vestits i tots iguals, van adquirir els vestits per a cadascun. L'escola deixava l'elecció a criteri dels pares i alumnes, només demanava un mínim de responsabilitat i serietat. Es va crear un règim intern per als alumnes, pares i mestres.

Tota la feina grossa s'havia fet durant l'any 1980. L'Escola Comarcal de Cobla iniciava la seva activitat docent a principis de l'any 1981, sense ubicació fixa, mancances i encara amb molt per fer.

L'aportació dels ajuntaments veïns era molt minsa i només es van comprometre a cobrir les despeses de desplaçament dels seus alumnes.

El 8 de juliol de 1981 moria a la clínica l'Aliança de Girona el mestre Conrad Saló i Ramell, i just el dia abans de l'enterrament, l'Ajuntament va convocar un ple extraordinari amb dos punts a tractar: decretar el condol per la mort del mestre Saló i com que hi mancava el nom, es va decidir que l'Escola Comarcal de Cobla duigués el nom de tan insigne músic a proposta de l'alcalde de la Bisbal.

Aquest ple va servir per donar forma jurídica al Patronat Escola de Cobla Comarcal que igual que l'Escola també va afegir al seu nom el del mestre Saló. A partir d'aquest ple, el Patronat Escola de Cobla Comarcal Conrad Saló entrava en funcionament plenament legalitzada, gestionat per una



La Bisbal d'Empordà, el pont vell sobre el riu Daró.



Conrad Saló i Ramell (Granollers, 4 de desembre de 1906 – Girona, 8 de juliol de 1981). La seva família era originària de Palau Sator i feien de fusters i de músics i van estar molt vinculats a La Principal de la Bisbal. En Conrad va estudiar a l'Escolania de Montserrat i després a l'Acadèmia Casals. Instrumentista de piano, fiscorn i violí. Va ingressar a La Principal de la Bisbal l'any 1923 on sempre va fer de segon fiscorn i pianista, l'any 1935 n'assumeix la direcció que va ostentar fins que es va retirar l'any 1977, i es va mantenir com a director honorari fins a la seva mort. Amb el seu mestratge la cobla bisbalenca va assolir unes cotes de perfecció i afinació mai vistes. Autor de multitud d'arranjaments i d'una setantena de sardanes de factura impecable, escrites amb una gran cura fins al mínim detall. Un dels genials noms de la història de la sardana i la cobla.

junta integrada per membres nats de base degudament escollits i membres electes representant les institucions tal com decretava la llei de la Generalitat de Catalunya. El primer president del Patronat va ser l'aleshores alcalde de la Bisbal d'Empordà, Joan Hugas Durán.

Ningú, ni tan sols el mateix Víctor, s'havia plantejat en cap moment un nom per a l'escola, ja els estava bé el d'Escola de Cobla Comarcal, de fet només volien que anés tot endavant i entrés en funcionament, ningú va manifestar cap objecció i es va acceptar de bon grat el nom del mestre Saló.

El Patronat Escola de Cobla Comarcal Conrad Saló va signar un conveni vitalici amb la Generalitat de Catalunya que li garantia unes aportacions econòmiques directes per a l'escola que cobria totes les despeses i que, en ser vitalícia, assegurava el futur i la continuïtat de l'escola. Entre algun altre mínim, la condició indispensable era l'ensenyament en exclusiva dels instruments de cobla.

Fins a l'arribada de la primera aportació del conveni signat amb la Generalitat, les despeses i les nòmines dels professors es van afrontar amb petites aportacions de la Diputació i ajuntaments.

En un document que hem tingut ocasió de llegir, el 28 de gener de 1982, l'Ajuntament de la Bisbal confirmava la trama de la subvenció de la Generalitat de Catalunya amb un import d' 1.080.000 pessetes per a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, destinada a la compra dels instru-

ments segons el pressupost que s'havia presentat el dia 1 de setembre de 1981. Ja havien comprat els instruments a la botiga de música del senyor Josep Gravalosa de Girona, que va lliurar de bon grat els instruments a l'escola sense cobrar i esperant-se fins a l'arribada de l'aportació de la Generalitat. El senyor Gravalosa va anar a comprar les tenores, els tibles, els flabiols i els tamborins a casa d'en Pere Pardo, que amb ànim de col·laborar els hi vengué per un preu simbòlic, gairebé irrisori, així la compra de l'escola es va pagar globalment a la pertinent factura i així evitar possibles suspicàcies. La subvenció gairebé va cobrir l'import de la compra, va faltar una mica.

En Víctor Peya s'havia fet un tip de lluitar i de picar pedra, però la perseverança donava els seus fruits i juntament amb els col·laboradors es van sortir amb la seva. El que poca gent pot imaginar-se és tot el neguit que en Víctor va haver de suportar a nivell personal fins a aconseguir-ho, ja que tal com hem dit ho va dur a terme pràcticament ell sol, una tasca gairebé inimaginable en l'actualitat i recordem que eren uns anys de canvis amb el retorn de la Generalitat i sovint no es sabia del tot el camí a seguir. Malgrat tenir el suport d'alguns col·laboradors i l'assessorament del consistori bisbalenc, no ens és difícil imaginar-nos totes les complicacions burocràtiques i mals de cap que li com-



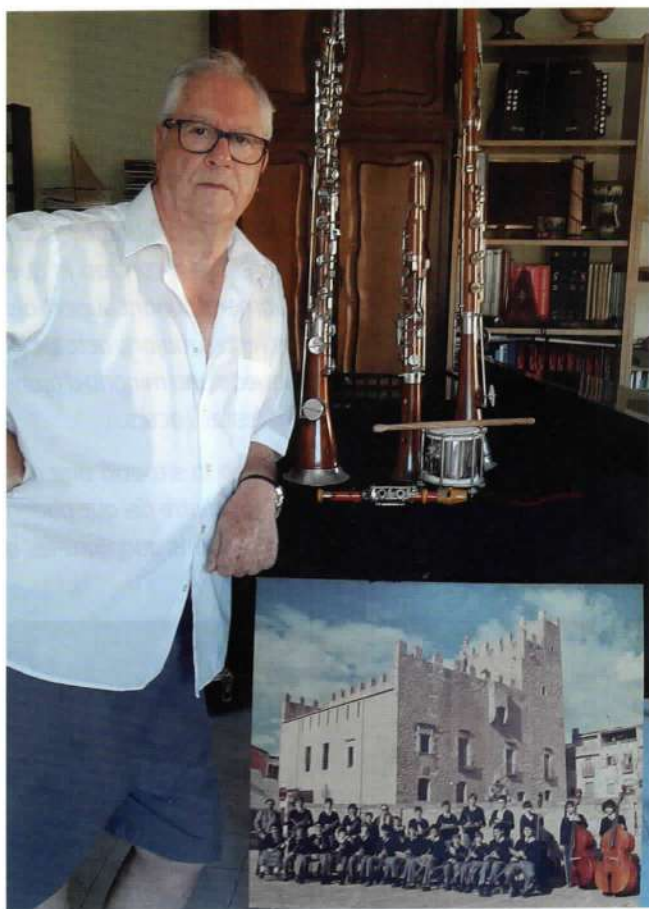
Monument a la Bisbal i anagrama de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, que iniciava la seva activitat docent l'any 1981.

portà, però ha valgut la pena i l'escola ja fa 40 anys que forma músics tal com era la seva intenció, aquell objectiu està assolit amb escreix i el planter sorgit és poc menys que impressionant.

L'abans esmentat Joaquim Juanola va ser un altre puntal del projecte, era un gran sardanista amb moltes amistats i una persona encantadora. Tenia una gestoria i una agència d'assegurances i estava ben situat econòmicament. En Víctor era un negat en qüestions de números. El concurs d'en Quimet Juanola en les qüestions de comptabilitat i de pressupostos va ser important en els inicis de l'escola i en els anys següents. Malgrat que no ho hem pogut contrastar degudament, diverses persones ens han manifestat que la seva implicació era tal que, en ocasions, quan feia falta, havia avançat diners de la seva butxaca, i que ni es preocupava de recuperar-los. Malauradament va tenir un inesperat trist final i va morir el mes de març de 1995 als 63 anys d'edat.

Quan Víctor Peya va manifestar la idea de muntar una escola de cobla, molta gent va confiar-hi, però d'altres, malgrat ser sardanistes, van preferir mantenir-se'n al marge incomprendiblement. El mestre Conrad Saló, bon amic d'en Víctor Peya, no va mostrar gaire interès al principi, era reticent i semblava talment no creure que la iniciativa fructifiqués, però a mesura que tot plegat va anar prenent forma, va interessar-se més i més i aconsellà en diverses qüestions en Víctor. Aleshores el mestre Saló ja estava malalt i malauradament no va poder gaudir de l'escola. Mai sabrem quin hauria estat el seu grau d'implicació.

(Segueix en el proper número de la revista SOM)



Víctor Peya al costat dels darrers instruments construïts pel seu sogre Pere Pardo, una tenora i un flabiol metàl·lic i també de la mítica fotografia de la cobla de l'any 1985 amb la qual en el seu dia el van obsequiar.

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (II)

Per Damià Daviu



L'inici

Quan es va configurar l'equip de mestres que havien d'iniciar les classes d'instrument a l'escola, es va tenir en compte que visquessin a prop per evitar al màxim despeses de desplaçament innecessàries davant la incertesa de com podia anar tot plegat. En Víctor Peya, ben aconsellat pels seus amics músics Josep Gispert i Raimon Sabater i la resta de col·laboradors van optar per músics coneguts, ben preparats i amb ganes. Joan Vilanova de professor de trompeta (residia a la Bisbal d'Empordà), Antoni Giner de professor de trombó i fiscorn (encara avui viu a Palafrugell), Joan Calsina de professor de contrabaix (segueix vivint a Torroella de Montgrí), Josep Gispert de mestre de tenora (vivia i viu a Torroella de Montgrí), Raimon Sabater de mestre de tible (segueix residint a Corçà), Ricard Parés



Fotografia d'aquella època d'en Víctor Peya.



Laia Escrivà de Cruïlles, Susanna Artigas de la Bisbal d'Empordà i Lluís Batllósera de Palafrugell en una imatge que ens ha fet arribar en Gerard Pons.

de mestre de flabiol i tamborí (vivia a Torroella de Montgrí) i Joan Pons de director i coordinador (amb residència a Verges).

Abans de seguir, cal puntualitzar que la majoria d'alumnes es van apuntar per aprendre a tocar l'instrument, gairebé tots tenien coneixements bàsics de solfeig que havien estudiat o estaven estudiant en altres centres o amb altres mestres i, per tant, en aquell moment el solfeig era una disciplina poc exigida.

Els mestres de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló van engegar l'escola amb poc més d'una vintena d'alumnes i sense una ubicació fixa.

Entre els col·laboradors, amics i l'Ajuntament van aconseguir la cessió d'alguns emblemàtics locals bisbalencs per impartir les classes als alumnes.

A risc de obviar-ne algun, els locals utilitzats aleshores i els anys següents són:

- L'escola de l'Anna Maria Pardo.
- El Castell (diverses dependències).

- Can Met (un antic cafè amb sala de ball al carrer de Les Voltes).
- L'Institut de Secundària.
- El Camp dels Capellans (una antiga escola).
- Col·legi Joan de Margarit (pisos dels mestres i el gimnàs).
- L'Ajuntament (sala de plens).
- La Tabacalera (un edifici propietat de l'Ajuntament, que deu el seu nom al fet que antigament havia estat un magatzem de tabac de la zona del Baix Empordà, avui destinat a activitats culturals).
- Torre Maria (antiga casa d'indians propietat de l'Ajuntament, avui l'oficina d'informació i turisme local).
- El Mundial (a partir de 2001).

I també, en alguns casos, en el domicili particular del professor per evitar desplaçaments a la Bisbal quan alumne i mestre eren de la mateixa població, com ens han esmentat alguns d'aquests professors.

Els mestres fundadors de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló

En els primers anys d'existència de l'Escola també hi van participar alguns mestres no titulars com la Dolors Molina Carrillo, segons hem esbrinat, la primera professora de solfeig que tindria l'Escola Comarcal de Cobla. Ella era ben jove i estudiava la carrera de piano a l'escola de l'Anna Maria Pardo i en observar totes les dificultats inicials, va voler col·laborar impartint classes de solfeig a les sales dels pisos dels mestres (de l'escola Joan de Margarit i on aleshores estava ubicada l'esmentada escola de música de l'Anna Maria Pardo). La vinculació de la Dolors Molina amb l'escola de cobla no acabaria aquí, més endavant el seu fill Jordi en seria alumne de trompeta i el seu altre fill, Emili, n'esdevindria mestre. La Dolors va formar part del consistori bisbalenc desenvolupant diverses funcions i el seu concurs va ser fonamental en l'esdevenir de l'escola de música.

Ricard Parés Riembau, mestre de flabiol i tamborí

(Torroella de Montgrí, 6 de gener de 1948 - Lleida, 12 de juny de 2014). Intèrpret de tible, tenora, violí, saxo, flabiol i tamborí i en ocasions també cantant. Es va iniciar en la música de la mà del seu pare, Ricard Parés Bastons, que tocava els mateixos instruments que ell.

Amb 7 anys és alumne de solfeig de Salvador Dabau. Als 10 anys comença a estudiar el violí amb el seu pare i més endavant amb Emili Poch. Al Conservatori Municipal de Música de Barcelona va acabar el solfeig amb Lluís Maria



Millet, continua els estudis de violí amb la senyora Torner i de saxo amb Marcel·lí Bayer, i va completar aquests estudis amb Joan Massià. Va formar part de la cobla orquestra La Farnense (és quan s'interessa pels instruments de cobla) i és el seu pare qui li ensenya a tocar el flabiol.

Més endavant va estudiar la tenora a la Diputació de Girona amb el mestre Ricard Viladesau i el tible el va aprendre com a autodidacte.

Després de formar part de la cobla orquestra La Farnense entre el anys 1966 i 1971, actua en diferents conjunts (entre d'altres l'anomenat Bravo) i va estar una temporada a la cobla La Principal de Palafrugell tocant el trombó. Entre els anys 1972 i 1978 actua al costat del seu pare a la cobla orquestra Caravana. L'any 1978 actua amb la cobla orquestra Miramar i l'any 1979 ingressa a la cobla orquestra Montgrins a la qual romandria fins a l'any 2013 en què es va jubilar. Malauradament no va poder gaudir de la jubilació i poc més d'un any després moria encara ben jove.

Raimon Sabater Sureda, mestre de tible

(La Bisbal d'Empordà, 17 de novembre de 1945). Va estudiar el tible, el saxo i el violí amb Jaume Ponsatí que curiosament residia al mateix carrer. Els seus pares tenien una xurreria ambulante gairebé sempre ubicada al passeig Marimon Asprer de la Bisbal. Van ser ells qui li van comprar un tible Pardo nou que els va costar 2.500 pessetes. L'any 1963 ingressa a La Principal de Palafrugell (el primer any de flabiolaire, el segon any feia de tible segon i el tercer de primer tible). L'any 1968 entra a formar part de la cobla orquestra Girona en substitució de Josep Maria Boix que



va seguir a la formació només de director. Aquí en Raimon utilitza un tible de la casa Fabra per tocar en un altre to, tal com es feia en aquesta formació sota la direcció de l'esmentat Josep Maria Boix. L'any 1970, requerit per en Modest Puig, ingressa a la cobla orquestra Selvatana en substitució d'en Joan Parés (que marxava a La Principal de la Bisbal). Com a primer tible de la Selvatana va participar en una bona colla d'enregistraments. Hi romandria fins a la seva jubilació l'any 2007. Val a dir que a partir de 1973 es va fer càrrec de l'arxiu de partitures i del repertori fins aleshores en mans del tenor Josep Mir. Temps després n'esdevingué el representant i en els darrers anys d'estada va ocupar el lloc de tible segon. Amb l'ajuda de Manel Saderra Puigferrer, va compondre les sardanes *La meva Rosa* (dedicada a la seva esposa) i *La nostra il·lusió*, ambdues obligades de tible. Durant molts anys va col·laborar amb el constructor Pere Pardo, provant els instruments que construïa.

Amic d'en Víctor Peya des de ben jove, en el seu dia va ser una de les peces fonamentals en els inicis i posterior consolidació de l'escola i la seva opinió sempre era important. Va ser-ne el professor de tible des de l'inici de l'activitat docent, fins a l'any 2001 en què el va suplir Salvador Frigola, un dels seus alumnes. Dirigia ben complagut la cobla de l'escola amb paciència i malgrat que mai va ser el director titular, quan l'escola no en disposava, sovint era en Raimon qui tenia cura de tot. Fa una colla d'anys que resideix a Corçà.

Josep Gispert Vila, mestre de tenora

(Púbol, 6 de desembre de 1950). De menut havia rebut nocions musicals d'una mestra del seu poble. Però no seria

fins que un dia de la Festa Major de Púbol, va anar a dinar a casa seva un dels músics de l'orquestra que hi actuava, Jaume Ponsatí, que es convertí en el seu mestre de violí, saxo i tenora. L'any 1969 coneix Ricard Viladesau amb qui estudia la tenora per sempre més. També va ser alumne de flauta travessera d'en Claudi Arimany.



Ha format part de les cobles orquestres La Moderna (1967 - 1969), La Principal de Llagostera (1969 - 1971), La Principal de Girona (1971 - 1975), Montgrins (1975 - 1983) i La Principal de la Bisbal (1983 - 2011). Ha estat professor de tenora i tible a la Diputació de Girona (on supliria el seu mestre Ricard Viladesau), el Conservatori de Música Isaac Albéniz de Girona (1985 - 2016) i també de tenora l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló des del primer dia fins a l'any 2015, entre algunes altres. Bon amic d'en Víctor Peya de tota la vida, el seu concurs va ser en tot moment dels més importants de l'escola de cobla bisbalenca. Amb l'ajuda d'en Jaume Cristau ha compost les sardanes *Besalú i la Principal* i les dues obligades de tenora titulades *Captivadora* i *Maregassa*. Resideix a Torroella de Montgrí des de 1979.

Joan Vilanova Vila, mestre de trompeta

(El Pont de Vilomara, 7 de gener de 1940 - la Bisbal d'Empordà, 18 de novembre de 2012). Va estudiar a Manresa i més endavant al Conservatori de Barcelona.

Inicia la seva carrera d'intèrpret l'any 1958 com a trompeta solista dels conjunts Trumars i Club Casino. L'any 1959 entra a l'orquestra Ferrers i l'any 1960 al conjunt Solistas Reunidos. L'any 1962, fent el servei militar a Girona, va formar part del grup Penta Boys. Acaba el servei militar l'any

1963 i aleshores entra a la cobla orquestra Amoga, i el 1965 ingressa a la cobla orquestra Montgrins. L'any 1972, requerit per en Conrad Saló, ingressa a La Principal de la Bisbal de la qual és membre fins al 1986 i l'any 1974 tota la família s'instal·la a la Bisbal d'Empordà. L'any 1986 entra a l'orquestra de Xavier Cugat (l'antiga Caravana), l'any 1988 torna a la cobla orquestra Amoga, l'any 1991 es converteix en trompeta de la cobla orquestra Costa Brava de la qual al cap de poc n'assumeix la direcció artística fins a l'any 2012.

També va dirigir el grup d'havaneres Voramar, la coral Esplai de la Bisbal i va ser el director de la cobla Bisbal Jove des dels primers assaigs (1989) fins al 2004.



A més de ser el primer mestre de trompeta que tingué l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, de tant en tant, dirigia la cobla d'estudiants d'aquest centre quan en Raimon Sabater no ho podia fer. Hi va romandre fins a l'any 1992, en què el va suplir Josep Ramon Prats com a mestre de trompeta.

Antoni Giner Xicoira, mestre de trombó i fiscorn

(Palafrugell, 7 de maig de 1938). Instrumentista de fiscorn, trombó i violí, que de jove va destacar moltíssim com a cantant melòdic en diverses formacions. Als 9 anys d'edat inicia els estudis de música amb Frederic Sirés. Els seus mestres de fiscorn han estat Teodor Plaja i ben especialment Lliberat Juanals. El trombó l'aprenqué amb Joan Busquets. Completaria els estudis al Conservatori de Música de Girona on obtindria la titulació. Va debutar de segon fiscorn a la cobla Primavera l'any 1952. L'any 1954 ingressa a la cobla orquestra La Principal de l'Escala i l'any 1955 s'incorpora a la també cobla orquestra La Principal de Palafrugell. Després de rebre la visita d'en Martirià Font i d'efectuar una prova prèvia, l'any 1956 amb només 17 anys d'edat, ingressa a la cobla orquestra Montgrins i hi va romandre fins al 1963 que accepta una proposta per entrar a la cobla orquestra Costa Brava de Palafrugell. L'any 1971 deixa aquesta formació i amb un grup de músics



amics funden el conjunt Los Paladines, fins que l'any 1977 s'incorpora de nou a la cobla orquestra Montgrins amb la qual actua fins al 2004, en què es jubila. Ha compost les sardanes *Tendresa* (1988), *Capdellant els sons* (1988), *Marta* (1989), *Bella amistat* (1990), *Calella far del Maresme* (1991), *Rosa* (1993), *El cau del duc* (1994), *70 anys del Foment* (1997), *Sant Joan en dansa* (1997), *El meu net Martí* (obligada de fiscorn) (1998), *La nostre vall* (1999), *Bon planter* (1999), *De pubilla a pubilla* (2000), *Noces d'or a Cardedeu* (2000), *Cants a l'Alzinar* (2003), *Enric, el meu net* (2003), *Port de Palamós* (2004) i *Als amics Francesc i Carme* (2005).

Joan Calsina Roura, mestre de contrabaix

(Torroella de Montgrí, 5 de juny de 1942). El seu pare tenia un taller de tractament del marbre ben a prop de la casa dels Font, coneguts músics de cobla que de menut el van engrescar a fer de músic i li van recomanar el contrabaix. Va estudiar solfeig amb Joaquim Vallespí i també amb Salvador Dabau. Va aprendre el violí amb Joaquim Vallespí, Agustí Monguilod i Ricard Parés Bastons. El contrabaix l'aprenqué amb el seu veí i amic Lluís Surroca (aleshores a la cobla orquestra Caravana) i també durant uns anys, al Conservatori de Música de Barcelona amb en Ferran Sala de mestre. Als 17 anys toca a la cobla orquestra Primavera de Palafrugell que dirigia el senyor Frederic Sirés, un any després fa el servei militar a Girona i toca a la banda militar. En acabar actua durant un any tocant el baix al grup Penta Boys que havia muntat Vicenç Ferrer, *el Granota de Flaça*, (primer tenora de La Principal de la Bisbal la temporada



1970-71). L'any 1965, requerit per en Font, va ingressar a la cobla orquestra Montgrins en substitució d'en Pere Coma, *l'Avi Borinot*, i hi va romandre fins al 1971 i durant uns anys treballa en el negoci familiar. Animat per un grup de sardanistes va muntar una cobla amb amics músics, d'aquesta manera l'any 1976, es fundava la cobla Foment de la Sardana (actual cobla Foment del Montgrí), de la qual en va formar part gairebé 30 anys com a contrabaixista i representant. Després va tocar un parell de temporades a la cobla Vila de La Jonquera.

Mestre de contrabaix de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, la va deixar al cap d'uns mesos per manca d'alumnes. El va suplir Fèlix Horcajo.



Joan Pons Joanmiquel, coordinador i director de l'escola

(Verges, 19 de maig de 1944 – Àvila, 2 de juliol de 2013). Un músic amb una sòlida formació musical, intèrpret de trompeta, flabiol i especialment de violí. Va actuar en diverses formacions com la cobla orquestra Barcelona (aquí també com a cantant), l'Orquestra del

Gran Teatre del Liceu, la cobla orquestra Girona i la cobla Foment de la Sardana, entre alguna altra. Però era un home amb un caràcter difícil, amb uns ideals excessivament perfeccionistes, potser poc tolerant i ben enfadat amb el món. Tot plegat feia que les feines li duressin poc, malgrat la seva indiscutible vàlua. Alguns dels professors de l'escola de cobla van recomanar la seva contractació per ajudar-lo en una etapa complicada de la seva vida. Joan Pons va exercir de director de l'escola i la seva tasca era bàsicament la coordinació de tot, establir els horaris de les classes entre mestre i alumne i, si calia, fer alguna classe de repàs o alguna substitució. Quan hi havia un assaig general de la cobla d'estudiants de l'escola el duia en Raimon Sabater però ell ho supervisava aportant, sovint, detalls d'una gran qualitat musical. Joan Pons va deixar l'escola l'estiu de 1984 per anar a una orquestra de Madrid on havia guanyat les oposicions de violinista, però de nou el seu mal caràcter el deixava sense feina. A partir d'aquí poc més en sabem. També va dirigir la coral Vergelitana de Verges, i va impartir classes de música al seu domicili. Va compondre algunes sardanes, totes donant mostra d'una tècnica excepcional i molt correctes, *Aquell mar tan blau*, *La Bisbal 1906*, *L'estany blau*, *Turó de Montalt*, *Evocant aquells temps*, *Lourdes* o *Sol de tardor* i també algunes obligades de tenora, entre d'altres.

En un moment que no podem precisar es va retirar de tota activitat sardanista i va abjurar de la seva obra.



Primers assaigs de la cobla de l'escola, a l'esquerra, Víctor Peya.

Primers canvis

Pocs mesos després, el professor de contrabaix Joan Calcina deixava l'escola, bàsicament per manca d'alumnes en aquell moment. Un temps després, en apuntar-s'hi nous alumnes, s'incorporava en el seu lloc el contrabaixista Fèlix Horcajo i Viejo, que residia a Cassà de la Selva.



Fèlix Horcajo Viejo, mestre de contrabaix

(Madrid, 20 de novembre de 1927 – Girona, 13 d'abril de 2020). Va ser un d'aquells tristament cèlebres "nens de la guerra" que van arribar a Catalunya abans de l'inici de la Guerra Civil per no ser represaliats, i va ser

adoptat per una família de Cassà de la Selva.

El 1942 comença a estudiar solfeig amb el mestre cassanenc Pere Mercader Terrades i poc després s'inicia amb el contrabaix de la mà d'en Balmanya de Vidreres. Completa la carrera de contrabaix al Conservatori del Liceu de Barcelona amb Pere Valls.

Com a intèrpret debuta l'any 1948 en un grup musical que dirigia Joaquim Soms. Un cop acabat el servei militar, toca

dos anys a La Principal de Llagostera. Entre el 1955 i el 1959 forma part de La Principal de Cassà i el 1959 s'incorpora a La Principal de la Bisbal, que deixa abans de concloure la temporada de 1970 per anar a l'Uruguai on li sorgí una oferta laboral que havia d'aprofitar i no podia rebutjar.

En les últimes dècades va dur a terme una intensa activitat musical a Cassà de la Selva, també va col·laborar amb el grup d'havaneres Els Pescadors de l'Escala, va formar part de l'Orquestra de Cambra de Girona, va dirigir el grup infantil de Les Veus de Salitja i

va donar classes de música a l'escola Puig d'Arques de Cassà de la Selva. També va ser el fundador del grup *Callidae*.



L'Anna Maria Pardo i en Víctor Peya en l'actualitat.

El jurat del 'Premi de composició de música per a cobla Masquefa i Montgrins 2020' atorga dos premis

Masquefa
sona bé

El veredict del jurat es va donar a conèixer el 21 de desembre de 2020 en un acte telemàtic amb presència dels compositors de les cinc obres finalistes i representants del jurat, de la Cobla Montgrins i de l'Ajuntament de la Vila de Masquefa.

Gerard López, Joan Maria Riera, Esteve Palet i Ramon Cardo han estat els compositors de les cinc obres finalistes. El premi ha estat impulsat per la Regidoria de Cultura i compta amb la col·laboració de la Cobla Montgrins i l'organització de *Masquefa sona bé*.

El jurat del premi –format per Josep M. Serracant, Jesús Ventura i Lluís Vidal– es va reunir telemàticament el dia 17 de novembre de 2020. El veredict es va resoldre per unanimitat i s'ha valorat molt positivament les vuit obres presentades i la feina de tots els autors. Les cinc obres finalistes seran estrenades per la Cobla Montgrins, sota la direcció de Jordi Molina, en un concert programat pel 23 de maig de 2021, en l'àmbit del *Masquefa sona bé*.

L'Ajuntament de la Vila de Masquefa dota aquest premi amb 3.000 €. Les obres finalistes i els premis atorgats són:

- *Suite "Mediterrània"*, original de Gerard López.
- *Fantasia per a cobla i timbales*, original de Gerard López, primer premi, dotat amb 2.000 €.
- *MM (dos mil vint)*, original de Joan Maria Riera.
- *Nous Horitzons*, original d'Esteve Palet.
- *El destí*, original de Ramon Cardo, segon premi, dotat amb 1.000 €.

L'Ajuntament de la Vila de Masquefa, la Cobla Montgrins i *Masquefa sona bé* agraeixen a tots els compositors la seva participació, feliciten els finalistes i guanyadors i mostren la seva satisfacció per haver assolit l'objectiu de promoure la composició i la interpretació de la música per a cobla, en la quarta edició d'aquest premi.

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (III)

Per Damià Daviu

El funcionament de l'escola

Els professors del centre eren músics d'aquells de la vella escola, que havien rebut les ensenyances musicals d'altres músics anteriors i es van haver d'espavilar pel seu compte i treballar molt fins assolir un bon nivell en una època en què no existien les facilitats actuals i sovint inabastables econòmicament. Un cop a l'escola, cada mestre va aplicar la seva particular metodologia fruit de les ensenyances que havia rebut i l'experiència adquirida com a professional. Un estil antiquat? Potser sí, però el cert és que els alumnes van aprendre ràpidament i ben aviat ja es van començar els assaigs d'una cobla multitudinària que dirigia molt complagut en Raimon Sabater i que progressava dia a dia. Feien els assaigs a Can Met i més endavant a les dependències del Castell. Cap a finals de 1983 i durant el 1984 comença a tocar tímidament i esporàdicament al carrer, principalment a la Bisbal i poblacions properes adherides al Patronat.

En aquesta etapa volem destacar la figura d'un altre col·laborador del projecte i bon amic d'en Víctor Peya, era el conegut sardanista bisbalenc Lluís Frigola Torroella, propietari d'un taller de ceràmica a la barriada de l'Aigüeta. Gairebé cada dia acollia a casa seva multitud de mainada de la vila als quals ensenyava a ballar sardanes malgrat estar impossibilitat i ben sovint amb un bon berenar de propina per a tots. Va formar algunes colles sardanistes amb l'ajuda de les seves dues filles i les duia als concursos amb autocar.

Quan en Víctor li va demanar ajuda no va dubtar ni un moment i tal com li va proposar en Víctor, sovint s'enduia tota la cobla de l'escola amb l'autocar (de vegades més d'un), per tocar on anaven les colles i així anar adquirint experiència i perdre la por de tocar amb públic.

Unes sortides que, com hem dit, gairebé sempre tenien com a destí les poblacions adherides al Patronat, que any rere any mantenien el compromís refermat en un ple dels respectius consistoris. En els anys successius, altres municipis que no ho havien fet en un principi, també s'hi van afegir.

En aquestes actuacions en Víctor, amb l'ajuda d'algun músic o algun col·laborador, aprofitava per fer alguna xerrada a l'entorn de la cobla, els instruments... i de vegades amb alguna espectacular interpretació dels mestres de mostra, tot amb la intenció d'engrescar la mainada i així de vegades aconseguien despertar l'interès d'algun jove que, al cap de pocs dies s'hi apuntava. Aquest treball de camp, que de vegades també feia el mateix Víctor en solitari, va ser fonamental en aquells anys i mai ho van deixar de costat.



Assaig de la cobla de l'escola a Can Met, any 1984. (Drets d'esquerra a dreta) Narcís Comas, Joan Vilanova (fill), Joan Vilanova, Ramon Coll i Josep Gispert. (Asseguts d'esquerra a dreta) Jordi Puig, Carles Teixidó, Lluís Turet, Jordi Carreras, Josep Coll i Miquel Artigas.



Assaig de la cobla de l'escola a Can Met, any 1984. Hi veiem els trompetes Narcís Comas i Joan Vilanova, els fiscornaires Pere Minoves i Elias Rovira i la Teresa Estany al contrabaix. També els tibles Jordi Puig, Carles Teixidó i Lluís Turet, i els tenores Jordi Carreras, Josep Coll Ferrando i Miquel Artigas.

Entre altres sortides de la cobla de l'escola, una de les més recordades va ser l'anada a Nuremberg (Alemanya) acompanyant aquestes colles sardanistes.

En ocasions, en Víctor Peya organitzava concerts amb grups de música d'amics seus o altres activitats culturals similars, per recaptar fons per a l'escola.

L'any 1985 deixava l'escola el director i coordinador Joan Pons Joanmiquel que havia guanyat una plaça de violinista en una orquestra a Madrid i el lloc de director va quedar vacant durant uns anys. Mentrestant la direcció musical de la cobla de l'escola continuava en mans d'en Raimon Sabater i quan ell no podia se n'encarregava Joan Vilanova.

Aquell mateix any es decidia comprar els vestits per a tots els joves components de la cobla (pagats pels pares)



Mítica fotografia de la cobla de l'escola davant del Castell, any 1985. (Drets d'esquerra a dreta) Raimon Sabater (director), Narcís Coma, Joan Vilanova, Isabel Castelló, Emili Sunyer, Antoni Giner (professor de trombó i fiscorn), Joan Prats, Josep Pont, Pere Minovas, Marcel Juanchich, Elias Rovira, David Martí, Jordi Bonaventura i Teresa Estany. (Asseguts d'esquerra a dreta) Susanna Artigas, Gerard Pons, Lluís Batlloera, Juli Canals, Marc Coll, Carles Teixidó, Jordi Puig (nebot de Raimon Sabater), Lluís Turet, Jordi Carreras, Josep Coll, Miquel Artigas i Gabriel Castelló. Qui volia la podia comprar enquadernada.

i recent estrenats es van aplegar tots (mancaven alguns alumnes) a la plaça del Castell de la Bisbal d'Empordà i van fer-se una fotografia que avui és tot un document històric. Una fotografia que qui la volia, la podia comprar degudament emmarcada.

L'any 1985, l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló incorporava Marta Giner de professora de solfeig. La Marta és filla de l'Antoni Giner, aleshores també mestre de l'escola.

Tot anava prou bé, i els joves músics més avançats eren requerits, cada cop més, per anar a fer substitucions a les cobles: el nivell musical dels nois de l'escola de la Bisbal i el seu bon fer era reconegut arreu.

Com a curiositat podem esmentar que el primer alumne de l'escola que va marxar per tocar com a membre fix en una cobla va ser el fiscornaire Pere Minoves de Palamós que si ens ho han indicat bé, es va incorporar a la cobla Cadaqués. Així mateix, el primer alumne de l'escola que va compondre una sardana va ser el tenora de Foixà, Josep Coll Ferrando, que l'any 1997 iniciava la seva carrera de compositor amb la sardana *Inquietuds juvenils*.

L'any 1987 era el mestre de flabiol i tamborí, Ricard Parés, que deixava l'escola perquè va canviar de població de residència.

Agafava el relleu el jove Lluís Batlloera Ribas de Palafrugell, que havia estat un dels seus primers alumnes. Aleshores Lluís Batlloera realitzava estudis a l'Abadia de Montserrat i amb els anys esdevindria un gran intèrpret de flauta travessera. Malauradament no hem pogut localitzar-lo i per tant, poc més podem afegir d'ell, només que en les actuacions de la cobla de l'escola, aviat va mostrar



El grup de professors de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, any 1986. (D'esquerra a dreta) Raimon Sabater (tible i director de la cobla del centre), Joan Vilanova (trompeta), Antoni Giner (trombó i fiscorn), Marta Giner (solfeig), Josep Gispert (tenora) i Ricard Parés (flabiol i tamborí).

una gran capacitat interpretativa com a solista; recordem la interpretació de la sardana obligada de flabiol, *En Peret Barretó* (Ricard Viladesau).

Marta Giner Pujol, mestra de solfeig

(Palafrugell, 20 de novembre de 1963). S'inicia en la música rebent les primeres lliçons de solfeig del seu pare Antoni Giner i aviat comença a tocar la flauta i la guitarra. Realitza els primers estudis de piano a l'escola Vedruna amb la germana Núria Rota. Més tard assisteix a classes particulars de solfeig i piano amb Montserrat Tibau i fa els exàmens al Conservatori de Girona. Acabat l'institut, s'instal·la a Girona, estudia magisteri a l'escola de mestres (especialitat de ciències) i assisteix a classes al Conservatori Isaac Albéniz de Girona. Estudia amb els mestres Josep Viader, Maria Àngels Alabert i Josep Cassú, entre d'altres. L'any 1985 s'incorpora com a professora de solfeig a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló on imparteix les classes de llenguatge musical fins al curs 1990-91. Durant aquesta època continua els seus estudis de piano amb l'Anna Maria Pardo i la seva formació pedagògica i musical a l'Escola de Pedagogia Ireneu Segarra.



Ha estat professora de música a l'escola Barceló i Matas de Palafrugell i des del curs 1997-98 a l'INS La Bisbal de la Bisbal d'Empordà. Des de l'any 2012 codirigeix amb Rita Ferrer la Coral Els Violets de l'Escola de Música de Palafrugell - Conservatori l'Energia.

Els Premis Conrad Saló

En tornar d'un dels concursos de composició celebrat a Barcelona dels Premis Joaquim Serra, en Víctor Peya, incansable emprenedor com era, tingué una nova brillant idea que no era altra que la creació d'un certamen musical de composició de sardanes a la seva vila. Un certamen



Els membres del jurat de les dues primeres edicions del Premi Conrad Saló. (D'esquerra a dreta) Emili Saló, Josep Viader, Lluís Albert, Manel Sader Puigferrer, Rafael Ferrer (jurat), Víctor Peya, Anna Maria Pardo, Pepita Blay i Joaquim Juanola.

que des del primer dia s'anomena Premis Conrad Saló, en homenatge a tan insigne músic, director i compositor, que tant ha contribuït a enaltir la cobla i la sardana, malgrat que ell mai va ser partidari dels concursos que, al seu entendre, eren més aviat mediàtics que seriosos.

En Víctor Peya en va ser un dels principals impulsors i igual que havia fet en la creació de l'Escola Comarcal de Cobla, es va envoltar de col·laboradors i amics. A més la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona i l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà també s'hi van implicar aportant les imprescindibles subvencions per dur-lo a terme.

Es va formar una comissió organitzadora composta per gent vinculada a la sardana i a l'aplec local, de l'escola de cobla i de l'Ajuntament.

A diferència d'altres concursos, es va voler tenir cura de mantenir el màxim rigor i objectivitat. Des del dia en què l'Ajuntament anunciava la convocatòria, els compositors interessats podien enviar la seva obra a la secretaria del consistori bisbalenc amb el pertinent pseudònim. El membres del jurat, el nom dels quals es mantenien en secret fins al dia de la final, escollien les pliques de les sardanes finalistes poc abans del concert final. Les partícules d'aquestes sardanes es lliuraven a les cobles participants el mateix dia del concurs per fer l'assaig previ, desconeixen encara el nom de l'autor i d'aquesta manera s'evitaven suspicàcies i possibles interferències. A més del premi que atorgava el jurat, el públic amb les seves votacions escollia el premi popular. Cap dels autors que havien enviat la seva composició sabia si s'havia escollit entre les finalistes fins al mateix dia del concert, al que sovint assistien. Tots els autors de les sardanes finalistes, premiades o no, eren obsequiats amb una peça de ceràmica del prestigiós artista local Vilà-Clara. El certamen era biennal.

La primera edició dels Premis Conrad Saló tingué lloc l'any 1983 al local del desaparegut cinema Olímpia situat a les conegudes Voltes de la Bisbal d'Empordà amb la participació de les cobles La Principal de la Bisbal i Montgrins, un acte presentat per Francesc Sánchez Carcasses i Jaume Nonell i entre els convidats, la família del mestre Saló encapçalada per la seva viuda, Maria Pietat Rulduà. El jurat estava format per Emili Saló, Lluís Albert, Manel Saderra Puigferrer, Josep Viader i Rafael Ferrer. La sardana guanyadora va ser *Joguinejant* de Josep Prenafeta.

La segona edició (s'hi van presentar 29 obres), tingué lloc el 16 de març de 1985, en el mateix indret que l'anterior, i amb la participació de les mateixes cobles, presentadors i membres del jurat. Va resultar guanyadora del Premi del Jurat i també del Premi Popular la sardana *Niu d'amor* de Ricard Viladesau. Aquest acte es va aprofitar per presentar oficialment en públic la cobla de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, que dirigida per Joan Vilanova va interpretar la sardana *Record de Calella* (Vicenç Bou). Malgrat que era la presentació oficial, just el divendres anterior, dia 8, havien fet una actuació a la sala de Can Met (l'antic cafè amb sala de ball, que en Ricard Lloveras cedia desinteressadament a l'escola per als assaigs). Val a dir que Ricard Viladesau obtindria aquest guardó en dues edicions més per les sardanes *Salt Ssardanista* (1990) i *Marina* (1992).

Després d'aquestes dues primeres edicions, Víctor Peya deixava d'estar al capdavant de l'organització que a partir d'aleshores resta en mans de l'Ajuntament bisbalenc. El certamen es va seguir convocant els anys 1987, 1990 i 1992. Malauradament no hem pogut esbrinar si la cobla de l'escola va actuar-hi cap altra edició. El que sí que sabem és que la cobla Bisbal Jove, després de presentar-se poc abans, va ser convidada a manera de promoció a l'edició de l'any 1990 i hi va interpretar un parell de sardanes.

Aleshores es va deixar de convocar per no disposar d'un local adient. El propietari del cinema Olímpia el va vendre (actualment és un supermercat). El concurs es reprèn el 2008 un cop finalitzades les obres que l'Ajuntament havia fet a l'edifici de El Mundial que havia comprat i que entre altres dependències comptava amb un auditori. Des d'aleshores s'ha dut a terme sense més incidències, amb caràcter biennal.

L'any 2020 s'havia de celebrar la 12a edició, però la pandèmia provocada per la covid-19 ho va impedir igual que la celebració del 58è Aplec de la Sardana local.

Com hem esmentat anteriorment, Víctor Peya va dur a terme moltes activitats per promocionar i recaptar fons per a l'escola: ell feia la proposta, se'n preocupava, se'n encarregava de tota l'organització i l'Ajuntament (que tenia els mitjans), la convocava. Una d'aquestes propostes va



Tres fotografies de la segona edició dels Premis Conrad Saló, celebrada el 16 de març de 1985, al cinema Olímpia, en què es presentava oficialment la cobla de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló. Tres fotos amb evidents deficiències, però avui tot un document històric. La tercera és el lliurament dels premis, en la qual observem entre d'altres, la presència de la senyora Maria Pietat Rulduà (viuda del mestre Conrad Saló) i les peces de ceràmica per als autors participants. (Fotos cedides per Víctor Peya).

ser el *Simposi per l'oficialitat dels instruments de cobla* que, convocat per l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà, es va dur a terme el cap de setmana del 24 i 25 d'abril de 1985 a la sala de la Mútua Bisbalenca amb la intenció de normalitzar i potenciar l'estudi i el reconeixement dels nostres instruments i garantir i facilitar-ne l'ensenyament en el futur. Hi va haver les següents ponències:

- *Problemàtica del reconeixement dels instruments de cobla*, a càrrec de Jaume Cristau Brunet.
- *Metodologia dels estudis d'una escola de cobla*, a càrrec de Josep Prenafeta Gavalrà.
- *Actualització del mecanisme i el diapasó dels instruments de la cobla*, a càrrec de Jaume Vilà Figueres.

En el decurs d'aquestes interessants jornades, no hi va manca l'actuació al carrer de la cobla de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, ni tampoc l'exposició de les conclusions finals del simposi.

Martirià Font i Coll, nou director de l'escola

L'any 1988, amb el consens del professorat, es va decidir anar a convèncer en Martirià Font i Coll (recent jubilat de la cobla orquestra Montgrins) perquè assumís la direcció de l'escola. Es pretenia aglutinar-ho tot al seu voltant, amb noves idees, i aprofitar tota l'experiència i el seu saber musical. L'escola no tenia director titular des de l'any 1985 quan va plegar del càrrec Joan Pons Joanmiquel, malgrat que en Raimon Sabater al capdavant de la cobla, i la resta de professors feien tot el que era a les seves mans per al normal funcionament de tot plegat.

Els assaigs de la cobla eren els dissabtes de 10 del matí a quarts de dues a les dependències del Castell, dirigits per

Raimon Sabater i a partir de 1988 també, en ocasions, per Martirià Font.

Martirià Font Coll, director

(Bordiils, 14 de gener de 1923 - Banyoles, 3 de febrer de 2011). Instrumentista de tible, piano i bateria, compositor de

sardanes i director. Rebé les primeres nocions musicals del seu pare, Josep Font Grau. Va formar part de la cobla Victòria de Verges els anys 1939 i 1940, de l'Emporitana (també de Verges) durant l'any 1941 i de La Principal de l'Escala el 1941 i el 1942. L'any 1943 va ser un dels membres fundadors de la cobla orquestra Caravana de Torroella de Montgrí, formació que deixa al cap d'uns anys. Forma part de la cobla orquestra Montgrins en dues etapes, de 1945 a 1963 i de 1978 a 1988, i en ambdues ocasions n'esdevingué el director. També va formar part del conjunt España.

Entre les sardanes més conegudes: *Regal de Reis, Mà i manetes, Sardanes al casino, Ireneta, La Maria Teresa i en Josep, Dolçor de tible, Núria d'Aninyó, A Sant Hilari Sacalm, Badia de Palamós, Ciutat de l'Hospitalet, Gent de Malgrat, Per Torroella, Mataró joell del Maresme, Per la nostra amistat i Nou estatge*, entre altres.

La majoria de poblacions a les quals va dedicar alguna de les seves sardanes el van homenatjar, així com també fou reconegut pels ajuntaments de Torroella de Montgrí i el de Banyoles, on residia des de 1957.

L'any 1988, en jubilar-se de la cobla orquestra Montgrins, va acceptar la proposta de dirigir l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, però la seva estada va ser molt curta.

Víctor Peya deixa l'escola

Diuen que l'èxit sempre té molts pares i el reconeixement assolit per l'escola, fruit de l'esforç de la gent que l'havia iniciat, era indubtable i algunes persones que res havien fet s'atribuïen uns mèrits que no els corresponia en absolut, aprofitant-se de la infraestructura i contactes establerts. Aquest fet va empipar molt en Víctor Peya fins a tal punt que, tip de lluitar, de discutir, va presentar la dimissió per aïllar-se de tot plegat, de tants maldecaps i tensions acumulades i per poder descansar físicament i mentalment. Va demanar als seus col·laboradors que desistissin de la seva idea de plegar amb ell; era l'any 1989.

En el moment de la marxa d'en Víctor Peya els mestres de l'escola eren:

- Lluís Batllosera (flabiol i tamborí)
- Raimon Sabater (tible i director de la cobla de l'escola)
- Josep Gispert (tenora)
- Joan Vilanova (trompeta)
- Antoni Giner (trombó i fiscorn)





Víctor Peya fent la partida d'escacs amb un amic. Sens dubte, ell ha estat la històrica peça clau del tauler en parlar de l'actual Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà.

- Fèlix Horcajo (contrabaix)
- Marta Giner (solfeig)
- Martirià Font (director de l'escola).

Els col·laboradors van seguir al servei de l'escola, si més no durant un temps. Però en no haver-hi ningú al capdavant exigint el treball i la implicació, tot es va anar diluint progressivament. La gent que tant hi havia treballat desapareix i la incorporació de gent a la direcció, que desconeix completament el sentit musical i docent de l'escola, no va aportar res i tot plegat originava una considerable crisi.

Som molts els que creiem que la Bisbal d'Empordà mai podrà agrair prou la tasca d'en Víctor Peya, engrandint encara més la mítica i llarga tradició musical, la cobla i la sardana, amb un seguit d'iniciatives plenes de convicció i no exemptes de lluita, de manera totalment altruistes, quelcom gairebé impensable avui en dia.

Nou mestre de contrabaix

Pels voltants de l'any 1990 s'incorpora a l'escola Lluís Subirana Malleu com a nou professor de contrabaix, en substitució d'en Fèlix Horcajo.

Lluís Subirana Malleu, mestre de contrabaix

(Palafrugell, 18 d'agost de 1941 – Palamós, 26 d'abril de 2018). Instrumentista de trompeta, viola i violí. Va agafar el contrabaix de més gran i l'aprenqué amb l'Enric Rigau de mestre. Va formar part de La Principal de Bordils, la cobla orquestra Girona i la cobla orquestra Costa Brava on va romandre gairebé 40 anys. Després va tocar el trombó i posteriorment el fiscorn a la cobla Foment de la Sardana. Va exercir de mestre de contrabaix a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló durant uns mesos.



Segueix en el proper número de la revista SOM

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (IV)

Per **Damià Daviu**



La cobla Bisbal Jove

Feia temps que sota la direcció del mestre de trompeta Joan Vilanova, onze dels alumnes que en aquell moment aprenien a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, estaven assajant plegats amb la idea de formar una nova cobla.

Després de moltes hores d'assaig, estudi i dedicació, va néixer la cobla Bisbal Jove

Es presentava oficialment el dia 3 de març de 1990 en una doble ballada a la plaça del Castell, juntament amb la cobla Juvenil de Bellpuig (actual Bellpuig Cobla) que la va apadrinar. Segons ens ha fet saber l'intèrpret de trompeta Joan Vilanova (que n'era el representant i l'encarregat del repertori), la primera sardana que van interpretar aquell dia va ser *Aigua Xelida* (Ricard Viladesau).

El dia 10 de juny d'aquell 1990 va actuar al 28è Aplec de la Sardana de la Bisbal, era el seu primer aplec al passeig Marimon Asprer. Van ser els primers d'actuar i van encetar la sessió matinal amb la coneguda *Sardanes a la lluna* (Josep Capell). Tal com ja hem esmentat anteriorment també va actuar, a manera de presentació, en la quarta edició del concurs de composició Premis Conrad Saló d'aquell 1990.

Els membres fundadors de la cobla Bisbal Jove, són:

FLABIOL I TAMBORÍ

- Gerard Pons Perelló
(La Bisbal d'Empordà, 28 d'agost de 1975).

TIBLES

- Lluís Turet Rodas
(La Bisbal d'Empordà, 3 de febrer de 1969)
- Carles Teixidó Ricart
(La Bisbal d'Empordà, 5 de juny de 1969)

TENORES

- Jordi Carreras Botey
(La Bisbal d'Empordà, 6 d'abril de 1974)
- Miquel Artigas Vilagran
(La Bisbal d'Empordà, 28 de maig de 1971)



Els membres fundadors de la cobla Bisbal Jove, any 1990. (Drets d'esquerra a dreta) Emili Sunyer, Joan Vilanova, Marcel Juanchich, Joan Prats, Elies Rovira i Jordi Bonaventura. (Ajupits d'esquerra a dreta) Gerard Pons, Carles Teixidó, Lluís Turet, Jordi Carreras i Miquel Artigas.

TROMPETES

- Joan Vilanova Cunill
(Pont de Vilomars, 11 de gener de 1968) (representant)
- Emili Sunyer Fabrellas
(La Bisbal d'Empordà, 13 d'agost de 1973)

TROMBÓ

- Marcel Juanchich Julià
(Palafrugell, 9 d'octubre de 1968)

FISCORNS

- Joan Prats Castillon
(La Bisbal d'Empordà, 9 de juliol de 1975)
- Elies Rovira Colomer
(La Bisbal d'Empordà, 1 d'agost de 1970)

CONTRABAIX

- Jordi Bonaventura Domènech
(Fonteta, 19 de setembre de 1964).

Malgrat que no podem afirmar-ho del cert, alguna de les persones a les quals hem consultat a l'hora de escriure el



Joan Vilanova, el primer director que tingué la cobla Bisbal Jove i mestre de trompeta de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló.

present reportatge, ens han insinuat que un parell d'anys abans hi va haver un primer intent de formar una cobla que no va anar endavant, la intenció era presentar-la l'any 1988 coincidint amb el centenari de La Principal de la Bisbal.

Joan Vilanova va dirigir la Bisbal Jove fins a l'any 2003.

Un moment crític

L'any 1991 en Raimon Sabater va trucar a casa dels pares de l'antiga alumna de trompeta de l'escola, Isabel Castelló, per demanar-li si podia donar classes de solfeig a l'escola perquè havia plegat la Marta Giner. La Isabel va acceptar i després de parlar-ne i concretar horaris, comença l'activitat docent als Pisos dels Mestres (de l'escola Joan de Margarit).

La Isabel es trobà un panorama desolador, molt diferent, molt allunyat d'aquella escola que havia conegut anys enrere. En aquell moment tan sols comptava amb cinc alumnes, (dos de tenora, dos de trompeta i un de flabiol). Només Josep Gispert, Raimon Sabater i Joan Vilanova seguien de mestres. En no haver-hi alumnes les places de professor de la resta d'instruments restaven vacants.

L'any 1990 havia debutat la cobla Bisbal Jove formada totalment per alumnes de l'escola que aleshores la van deixar. La resta d'alumnes, en molts casos, també van començar a tocar en alguna cobla. Cal tenir en compte que aquella fornada de joves músics es trobaven en aquella edat en què s'inicia la vida laboral que no sempre es pot compaginar amb la música. L'escola era buida, en Raimon Sabater (que n'era si més no el cap visible) va donar absoluta llibertat a la Isabel per fer el que creïés oportú per salvar l'escola després de comprovar la seva predisposició, capacitat i coneixements i l'empenta i les ganes per superar el repte. De fet, a mitjans de novembre de 1990,

el Patronat Escola de Cobla Conrad Saló (que vetllava pel normal funcionament de l'escola), va decidir suspendre'n temporalment l'activitat.

A les dependències de l'escola no hi havia cap mena de documentació o registre de qui tenia els instruments, ni de les classes que impartia cada mestre, cap mètode de treball i qui sap quantes coses més. Com que des de feia temps era l'Ajuntament qui portava la part administrativa, en primer lloc la Isabel va anar a veure el regidor de Cultura, que li va explicar detingudament que per damunt de tot calia preservar el conveni signat pel Patronat amb la Generalitat de Catalunya per no perdre l'aportació econòmica directa i vitalícia per a l'escola, i per això calia complir uns mínims i dedicar-se exclusivament a donar classes d'instruments de cobla.

La Isabel va crear un pla d'estudis, uns horaris, va comprar el material necessari per impartir classes, va recuperar instruments i també va instaurar unes quotes als alumnes per disposar d'un fons per reparar els instruments que estaven malmesos o adquirir-ne de nous.

Isabel Castelló Massó, alumna, mestra de solfeig i directora

(Palafrugell, 18 de juliol de 1969). Es converteix en alumna de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló quan la seva tieta, Maria Regincós, li comenta que el seu fill (Biel Castelló, avui a La Principal de la Bisbal), anava a classes gratuïtes de tenora a aquesta escola i que allà li deixaven l'instrument. El primer contacte el té amb en Raimon Sabater i comença a estudiar la trompeta amb en Joan Vilanova a casa seva. La Isabel tenia poc més de 14 anys. Aviat s'incorpora a la cobla d'alumnes de l'escola que dirigia Raimon Sabater i a partir de 1988, també Martirià Font i Coll. Com a alumne deixa l'escola l'any 1989 per iniciar la llicenciatura d'Història de l'Art en l'especialitat de Musicologia.

Tal com hem esmentat, torna a l'escola bisbalenca l'any 1991 requerida per Raimon Sabater per fer de mestra de solfeig, però la seva tasca va anar molt més enllà, en va esdevenir directora i va donar un fort impuls al centre en un moment ben complicat.



Deixava la plaça de professora i la direcció de l'escola poc després de naixement de la seva filla cap a finals de 2003.

L'any 1996 entra de professora de música a l'escola Prats de la Carrera de Palafrugell (un centre concertat d'educació secundària obligatòria), del qual és directora general des de l'any 2003.

La reviscolada

En un moment ben complicat per a l'escola, la Isabel s'ho va agafar com una qüestió personal i es va proposar tornar a emplenar l'escola, dedicant-s'hi plenament sense estalviar esforços.

El fet d'ensenyar exclusivament instruments de cobla era un hàndicap que limitava considerablement l'ingrés de nous alumnes: no tota la mainada s'interessaria per aquests instruments, però la Isabel amb paciència n'havia convençut més d'un per provar algun instrument de cobla. El nou pla d'estudis i el bon fer, anaven fent efecte i poc a poc l'escola s'anava emplenant de nous alumnes. Una nova generació entre la que s'hi trobaven alguns dels actuals mestres de l'escola. Aquesta darrera fornada ha substituït els mestres que, en el seu dia, van suplir els que n'havien estat fundadors, uns relleus generacionals carismàtics i emotius que, més enllà de la feina, constitueixen un motiu d'orgull i que desitgem que perduri per sempre més.

La mateixa Isabel s'encarregava d'escollir els nous mestres que fins aleshores mancaven per falta d'alumnes i tan aviat com pot comença a fer audicions musicals a La Tabacalera per als pares per Nadal, alguna festa assenyalada, o a final de curs... Va confiar l'ensenyament de trombó i fiscorn a l'antic alumne Josep Pont Figueras de Sant Climent de Peralta (a qui tampoc hem aconseguit localitzar), el de contrabaix a Joan Bosacoma a partir del curs 1992-93, i de mestre de flabiol i tamborí a Francesc Cortada Sureda de Cassà de la Selva, que ja hi col·laborava ocasionalment abans. Es mantenen Josep Gispert i Raimon Sabater com a professors de tenora i tible respectivament, i Joan Vilanova de mestre de trompeta. Aquest darrer poc després va cedir la plaça a Josep Ramon Prats i Miró, un dels aleshores intèrprets de trompeta de la cobla orquestra La Principal de la Bisbal i que curiosament també l'havia substituït uns anys abans en aquesta formació.

Ni la mateixa Isabel sap en quin moment es converteix en directora de l'escola, el cert és que des del primer dia, a més de ser la professora de solfeig, s'encarregava de tot: en Raimon Sabater li havia donat plens poders i en veure els resultats no manifestava cap objecció i l'ajudava en el que fos si li ho demanava. Les coses tornaven a anar bé, les classes d'instrument es donaven als ja moltes vegades

esmentats Pisos dels Mestres. Aviat es pot muntar una cobla i temps després una segona altra. Les anomenaven La Cobla dels Grans i La Cobla dels Petits (alguns alumnes tocaven a les dues), els assaigs els duïen a terme al gimnàs de l'escola Joan de Margarit, que entre els joves músics era conegut com la Caseta Blanca. En un principi les dirigia en Raimon Sabater que a poc a poc va cedint la direcció a la Isabel. Des de l'arribada de la Isabel Castelló, les ubicacions de l'escola on s'imparteixen les classes i els assaigs de les cobles són: els Pisos dels Mestres, la Tabacalera i la Torre Maria. I com veurem, també El Mundial. Alguns dels alumnes de l'època ens han comentat algunes anècdotes de l'assaig amb la cobla i una de les més recordades per molts era la figura d'en Raimon Sabater dirigint l'assaig de la cobla fumant un caliquenyo i amb pantofles, així com també algun assaig a la sala de plens de l'Ajuntament.

Malgrat que no podem establir una cronologia, sembla ser que en aquest període van impartir classes de flabiol i tamborí, de manera esporàdica, alguns altres intèrprets (que desconeixem).

Francesc Cortada Sureda, mestre de flabiol i tamborí

(Cassà de la Selva, 11 de setembre de 1940). S'inicia en la música amb el seu pare Ramon Cortada Gibert (que va tocar la tenora, el saxo i la flauta a La Principal de Cassà i a La Principal de Llagostera), que seria el seu primer mestre. Més endavant, com la majoria de músics de Cassà, continuaria els estudis amb Pere Mercader Terrades (fill del músic i compositor escalenc Pere Mercader Andreu), amb qui fa el solfeig i l'harmonia i tota la carrera de piano i s'examina al Conservatori del Liceu de Barcelona. Als 12 anys d'edat comença a estudiar clarinet amb Lluci Badosa que anys enrere havia estat intèrpret de tible i clarinet de La Principal de la Bisbal i que aleshores tocava a La Principal de Cassà juntament amb al seu pare. Posteriorment ampliaria els estudis de clarinet al Conservatori del Liceu amb Vicente Morales de mestre, el saxo



l'aprèn de manera particular amb Francesc Calzada també a Barcelona. Poc abans de complir setze anys, en Francesc va suplir el seu mestre a La Principal de Cassà tocant el tible i el clarinet. Més endavant agafà el flabiol i el tamborí, que li ensenyà a tocar el seu pare, malgrat que es va haver d'espavilar tot sol fins a aconseguir un bon nivell.

Als 18 anys, requerit pel seu representant Modest Puig, ingressa a la cobla orquestra Selvatana de flabiolaire i de clarinet a l'orquestra, amb la qual debuta el 3 de març de 1959. Hi romandria fins a l'any 2001 en complir l'edat de jubilació, amb un breu impàs d'un parell o tres de temporades en què el flabiolaire va ser Pere Parés. També ha format part del grup Calidai i ha col·laborat en diversos programes a Ràdio Cassà.

Malgrat tenir pocs alumnes, va ser mestre de flabiol i tamborí de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló durant alguns anys, segons les necessitats de cada moment.

Joan Bosacoma Vives, mestre de contrabaix, solfeig i director

(Palamós, 17 d'agost de 1968). Es va afeccionar a la música pel seu germà. Als 14 anys comença els estudis de solfeig i piano amb Martí Camós (director, tenora i pianista de la cobla orquestra Montgrins). El seu primer mestre de contrabaix va ser Joan Xandrich que temps després el portà a Barcelona per continuar els estudis amb el prestigiós professor Ferran Sala amb qui va fer tota la carrera de manera particular, i es va examinar al Conservatori del Liceu. També va estudiar al Conservatori de Girona i al Conservatori de Badalona. El seu primer instrument va ser el baix elèctric, després va fer piano i contrabaix.



Ha estat membre de la desconeguda i efímera orquestra La Vinya del Mar. Posteriorment actua amb la cobla orquestra Amoga durant uns vuit anys, seguits de dotze anys al grup d'havaneres Els Pescadors de l'Escala i dos a la cobla La Flama de Farners, a més de multitud de col·laboracions. Malgrat rebre algunes ofertes prou interessants deixa la interpretació en benefici de la docència: ha impartit classes a l'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols, a la de Torroella de Montgrí, a l'Escola de Música del Gironès, al Col·legi Cor de Maria Sant Josep de Sant Feliu de Guíxols, al Centre Autoritzat d'Ensenyaments Artístics Professionals l'Energia de Palafrugell i a l'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà on, cridat per la Isabel Castelló, comença a impartir classes de contrabaix a partir del curs 1992-1993. Més endavant també en dona de llenguatge musical i assumeix la direcció del centre entre els anys 2004 i 2010, els dos darrers anys compartint el càrrec amb l'Oriol Oller.

Josep Ramon Prats Miró, mestre de trompeta

(Cabecés, 12 de maig de 1953).

Als 6 anys comença a estudiar música amb el mestre local Josep Roselló. Més endavant continua els estudis de solfeig al Centre de Lectura de Reus i paral·lelament s'inicia amb la trompeta de manera particular amb Josep Barberà de mestre, també a Reus. Continua els estudis de trompeta al Conservatori del Liceu de Barcelona on fa els primers cinc cursos amb l'Amadeu Rovira i els tres restants els efectua al Conservatori Municipal de Música de Barcelona amb el prestigiós mestre Jaume Espigolé. També va estudiar-la amb Vicenç Sepúlveda. L'any 1968 va formar part del grup Montsant integrat per joves del seu poble. L'any 1971 ingressa a l'Orquestra Excelsior d'Alcover i un any després entra a formar part de la cobla Barcelona on romandria els anys 1972 i el 1973. A partir del mes d'octubre de 1974 fa el servei militar a Sant Climent Sescebes, fa de cornetí d'ordres i actua esporàdicament a la cobla orquestra Montjuïc de Barcelona. Es llicencia el desembre de 1975. Per Carnestoltes de 1975 s'incorpora a la cobla orquestra Marabú de Valls fins al Carnestoltes de 1979 en





La cobla de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, any 1999. (Drets d'esquerra a dreta) Sebastià Sabater, Artur Cateura, Eduard Prats i Jack McGee. (Ajupits d'esquerra a dreta) Montse Miàs (filla d'Alfons Miàs), Mireia Lloveras, Xavier Alzina, Ferran Miàs i Josep Bofill. A l'esquerra Isabel Castelló i a la dreta Joan Bosacoma.



Casament de la Isabel Castelló, 25 de setembre de 1999, a Palafugell. (A dalt d'esquerra a dreta) Joan Bosacoma, Artur Cateura, Sebastià Sabater. (Al mig d'esquerra a dreta) Jack McGee, Irene Muñoz, Eduard Torrecillas, Isabel Castelló i Eduard Prats. (Asseguts d'esquerra a dreta) Mireia Lloveras, Oriol Oller, Àlex Vila, Xavier Alzina, Ferran Miàs i Josep Bofill.

què entra a formar part de la cobla orquestra Montgrins, que deixa l'any 1981 per anar a l'Orquestra i Cors de Janio Martí. L'any 1986 ingressa a la cobla orquestra La Principal de la Bisbal on romandria fins a l'any 2017. Ha estat professor de trompeta de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà des d'aproximadament l'any 1992 en substitució de Joan Vilanova, fins al 2018. Viu a la Bisbal d'Empordà des de 1985.

Amb pas ferm

Tenim constància que a partir del XXXVI Aplec de la Sardana celebrat el 14 de juny de 1998, la cobla dels alumnes de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló hi ha participat per sempre més (si més no que consti al programa, malgrat que algunes persones ens han manifestat presències

anteriors). Des d'aleshores la cobla de l'escola, hi actua al matí interpretant un parell de sardanes en solitari i la de conjunt de costat amb La Principal de la Bisbal, Montgrins i Bisbal Jove.

A partir de 1997 s'hi incorpora un segon professor de solfeig, és l'antic alumne de tible de l'escola Oriol Oller Torró.

Aquells anys l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló duia a terme gairebé tota la seva activitat a Torre Maria.

El professor de contrabaix Joan Bosacoma es converteix en el braç dret de la directora i l'ajuda en els afers de l'escola i més endavant també comença a impartir classes de solfeig a causa de l'abundant demanda d'aquesta assignatura entre l'alumnat. Així mateix l'Oriol Oller, a poc a poc, també es converteix en un dels pilars de l'escola.



Isabel Castelló amb la cobla de l'escola.



La cobla de l'escola en una actuació al Pavelló Firal de la Bisbal. (Darrere d'esquerra a dreta) Artur Queteura ?, Sebastià Sabater, Marcel Joanchic (Bisbal Jove), Eduard Prats, Jack McGee ? i Joan Bosacoma, mestre de l'escola. (Asseguts d'esquerra a dreta) Montse Niàs, Mireia Lloveras, Reinald Besalú (Bisbal Jove), Xavier Alsina, Ferran Miàs i Josep Bofill.

Els alumnes més avançats, sovint són requerits per fer alguna substitució o incorporar-se a les cobles de la zona, principalment a la cobla Bisbal Jove quan patia alguna baixa.

L'any 2000, l'exalumne de l'escola Gerard Pons Perelló assumeix la tasca de professor de flabiol i tamborí i imparteix les classes a l'esmentada Torre Maria. L'any següent ho deixava, al mateix temps que també prenien aquesta decisió el fins aleshores mestre de trombó i fiscorn Josep Pont Figueras (per problemes de llavi) i també el mestre de tible Raimon Sabater, que se n'havia anat apartant a poc a poc en comprovar com de bé funcionava l'escola, de fet ningú ens ha sabut dir en quin moment concret la deixa.

L'any 2001 hi ingressava Joan Manel Margalef Ayet de mestre de trombó i fiscorn recomanat pel seu company a La Principal de la Bisbal, Josep Ramon Prats (mestre de trompeta de

l'escola). El nou mestre de flabiol i tamborí va ser Oscar Sánchez Moscatel (flabiolaire de la cobla Ciutat de Girona) i com a mestre de tible s'hi incorporava definitivament Sal-

vador Frigola López, un dels alumnes d'en Raimon Sabater a qui ja havia fet moltes suplències.

Però pel que sens dubte serà recordat l'any 2001 en la història de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, és per la ubicació definitiva a El Mundial després d'una colla d'anys lluitant i anant d'un lloc a l'altre. Un bon regal del consistori de la Bisbal d'Empordà que amb la mediació de l'aleshores tinent d'alcalde Dolors Molina va resultar molt beneficiós i complaent per a ambdues parts.

(segueix en el proper número de la revista SOM)



Irene Muñoz i Gerard Pons, dos dels alumnes de flabiol i tamborí sorgits de l'escola.

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (V)

Per Damià Daviu

 **Oriol Oller Torró**
Alumne, mestre de solfeig,
de tible i director



(Palafrugell, 12 de gener de 1979). Es va iniciar en la música gràcies a un veí seu, en Josep Morell (que havia format part de la cobla orquestra Caravana i va ser un dels fundadors de la cobla orquestra Costa Brava i el seu primer representant), que li donà les primeres classes. Posteriorment va estudiar solfeig amb Marta Giner i més endavant a l'Escola de Música de la Rita Ferrer on, a més de continuar amb el solfeig, estudiava piano i saxo. Paral·lelament, amb 12 anys d'edat, comença a estudiar el tible a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló amb Raimon Sabater de

mestre. Durant un parell d'anys va estudiar tible amb Josep Gispert al Conservatori de Girona on obté el Grau Mitjà. Aconsegueix el Títol Superior per lliure al Conservatori de Música del Liceu de Barcelona amb Francesc Elies de professor. També ha format part de la colla sardanista de l'escola Vila-romà de Palamós.

Amb 16 anys ingressa a la cobla Canigó de la Catalunya Nord i hi actua un parell de temporades. També va actuar un any a la cobla orquestra Miramar i durant 6 anys forma part de la cobla Baix Empordà de Palamós. Posteriorment actua una única temporada a la cobla Reus Jove i després romandria dos anys a la cobla Ciutat de Cornellà. L'any 2007 ingressa a la Jovenívola de Sabadell de la qual forma part fins que l'any 2018 s'incorpora a La Principal del Llobregat.

En finalitzar l'etapa d'aprenentatge a l'escola de la Rita Ferrer va donar algunes classes particulars de solfeig i l'any 1997 comença a impartir classes de solfeig a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló (encara n'era estudiant), de la qual més endavant esdevindria director i professor de tible. Actualment també és professor de l'Escola de Música l'Energia de la Rita Ferrer de Palafrugell (on també imparteixen classes alguns altres dels mestres de l'escola de música bisbalenca), i també és el professor de tible del Conservatori de Música de Girona des del curs 2016 – 17 en substitució de Josep Gispert que causava baixa per jubilació.

A les 12 del migdia del 17 de juliol de 2010 es presentava el seu primer llibre, *Música i festa a Palafrugell*, al Centre Fraternal d'aquesta població. Un treball al qual seguirien alguns més, *Vicenç Bou*, *Josep Bastons taller de l'havanera* i també el titulat *El Fraternal 125 anys*.

Ha compost la sardana *Octubre 2010* i també ha fet l'arranjament per a cobla del tema *Oh when the saints*, tema original de Louis Armstrong. És autor d'una colla d'estudis i arranjaments creats per a la tasca docent.

Gerard Pons Perelló
Alumne, mestre de flabiol i tamborí

(La Bisbal d'Empordà, 28 d'agost de 1975). És alumne de l'escola a partir de 1985, estudia solfeig amb la Marta Giner i el flabiol i tamborí els aprengué amb Ricard Parés primer, i després amb Lluís Batlloera. Ha estat el flabiolaire fundador de la cobla Bisbal Jove l'any 1990. Deixa l'escola poc després d'aquest debut. Romandria a la cobla Bisbal Jove 12 temporades. Durant l'any 2000 va ser el professor de flabiol i tamborí de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló i impartia les classes a Torre Maria. Actualment viu a Olot i treballa en el sector de la banca. Les seves dues



raig, Jugant fort o l'obra per a cobla *La batalla de l'Ebre* entre d'altres. La docència musical ha estat present en gairebé tota la seva carrera.

Oscar Sánchez Moscatel

Mestre de flabiol i tamborí

(Blanes, 30 de juny de 1975). De menut va decidir-se a estudiar música en observar com tocaven el saxo els pallassos de la tele (Gaby, Fofó, Miliki i Fofito), n'estava ben encisat. Com que estudiava al col·legi Santa Maria de Blanes, amb només 5 anys d'edat, es va apuntar a la Banda de l'escola que havia creat el pare Joaquim Alqueza. Els seus primers mestres van ser els companys de la Banda més veterans. Com que era tan menut, el saxo que havia escollit li era massa gran, per això li van recomanar el clarinet, que va ser el seu primer instrument. En fer-se més gran va començar a estudiar més seriosament i a l'hora d'escollir un instrument de cobla, li van assignar el flabiol i el tamborí condicionats per les necessitats del moment. A més dels companys els seus mestres més destacats són la senyoreta Ros i l'Anna Sais (solfeig), Jordi Gallart i Manel Mañogil (clarinet), Jordi Gibert, Pere Rabasseda i David Puertas (flabiol i tamborí). També té nocions de trompeta, fiscorn, trombó, tuba i bombardí que va aprendre i va tocar en la etapa a la Banda. Va iniciar-se d'intèrpret a l'esmentada Banda i també a les cobles del col·legi Santa Maria de Blanes, en formà part de 1983 fins a 1990. De 1990 a 1994 és membre de la Cobla Unió de Cassà i de 1994 fins a 2001 toca el flabiol a la cobla Sa Palomera de Blanes on el darrer any fa d'intèrpret de trombó i de la qual també seria director musical. Des de l'any 2001 és el flabiolaire titular de la cobla Ciutat de Girona, curiosament el mateix any que entra a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà de mestre de flabiol i tamborí i més endavant també de clarinet i dels saxos, ja a l'edifici d'El Mundial. Inicia la seva tasca docent al col·legi Pare Manyanet de Reus, quan el pare Joaquim Alqueza hi va ser destinat, allà també va formar una banda i una cobla i igual que havia fet anteriorment a Blanes, els alumnes més antics ensenyaven als novells. Com que en els inicis no hi havia ningú hi va dur alguns dels nois que havia tingut a Blanes, entre ells l'Oscar. També ha donat classes particulars. A més d'exercir a l'escola bisbalenca, també ho fa a l'Escola del col·legi Santa Maria de Blanes, a l'Escola de Música de Sant Gregori i a l'Escola Municipal de Música de Torroella de Montgrí.



filles, Queralt i Núria, estudien música, la primera el piano i la segona el clarinet, i segueixen així una mica la tradició familiar malgrat que no són instruments de cobla però, qui sap?, les notes són les mateixes, és un idioma universal. Actualment, en Gerard estudia saxo amb David Plans (primer tible de la cobla Ciutat de Girona).

Joan Manel Margalef Ayet

Mestre de trombó i fiscorn



(Benissanet, 19 de novembre de 1970). Als 9 anys va començar a estudiar música amb Josep Serra Castellví, va tocar a la Banda de Música de Benissanet i a la Banda Municipal de Tarragona. Més endavant toca en diverses formacions musicals barcelonines i també a les cobles La Principal de Collblanc i La Principal de Barcelona. En aquesta etapa rep classes particulars de fiscorn del reconegut mestre Miquel Badia, i té Miquel Ribera de mestre de trombó. Però qui

veritablement li va ensenyar el que era la música va ser el clarinetista de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona, Josep Tordera. El seu mestre d'harmonia fou Lluís Vergés.

L'any 1991 ingressa a la cobla orquestra Selvatana i el 1999 s'incorpora a la cobla orquestra La Principal de la Bisbal on romandria fins al 2018. Actualment forma part de l'Orquestra Metropol, hi va ingressar d'intèrpret i al cap de poc n'assumiria la direcció musical i avui n'és el propietari. És autor d'una bona colla de sardanes, *Pinzellades*, *Montblanc vila duca*, *Mar de fons*, *Cor jove*, *La font de can Samada*, *Les flors de Lleida*, *Es cap de Tossa*, *Pensant en tu*, *A*

Salvador Frigola López

Alumne, mestre de tible



(Cruïlles, 31 d'octubre de 1971). Víctor Peya i alguns dels mestres de l'Escola van anar a fer-ne promoció al seu poble, i com que a casa seva sempre havien estat uns grans afeccionats a les cobles i les orquestres, el van apuntar a l'escola de cobla bisbalenca. Aprèn solfeig primer amb Dolors Molina Carrillo als Pisos dels Mestres i després amb Joan Pons, uns estudis que continua amb el mateix Joan Pons al seu domicili particular de Verges. El seu primer instrument fou el piano que aprèn amb l'esmentada Dolors Molina. L'escola deixava l'instrument a l'alumne, ell, va escollir el

tible, però no n'hi havia cap de lliure. Mentre n'esperava un, a partir de 1987 va a classes particulars de clarinet amb Lluís Turet per aprofitar el temps. Un any després, com que encara no hi havia cap tible lliure, els seus pares n'hi van comprar un de nou del constructor Pere Pardo, que precisament provà Raimon Sabater, que va ser el seu mestre també d'aquest instrument. Rebia les classes al seu domicili particular de Corçà. Deixa d'anar amb Raimon Sabater l'any 1994 i segueix l'estudi del tible amb el reconegut mestre Francesc Elias fins al 1997. Aprofitant l'estada a Barcelona, rep classes de clarinet d'en Josep Fusté (clarinetista de l'OBC) durant cinc anys. Ambdós instruments els estudia amb els esmentats mestres particularment, i s'examinava al Conservatori de Girona.

Ha actuat a la cobla Baix Empordà (1992 - 1997) i a la cobla orquestra Marimba (1998 - 2003), després ha actuat esporàdicament a les cobles La Principal de l'Escala, La Principal de Porqueres i actualment fa algun bolo quan li ho demanen. Fa de mestre de tible a l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló entre els anys 2001 i 2009, malgrat que ja hi havia fet alguna substitució quan en Raimon no les podia fer per la feina que li significava dur la representació i les actuacions de la cobla orquestra Selvatana.

El Mundial

Quan el bon amic Ramon Darnaculleta (vinculat a les entitats sardanistes locals i membre de la Comissió Aplec de la Sardana des del primer dia), es va assabentar de la nostra intenció d'escriure la història de l'escola de música de la seva població, ens ha ajudat en tot gairebé sense ni dema-

nar-li i, entre altres valuoses aportacions, va esbrinar bona part de la història de l'edifici d'El Mundial on, des de 2001, resta ubicada l'actual Escola Municipal de Música Conrad Saló. Una informació que ens ha ampliat en Víctor Peya i la senyora Teresa Pujol.

Aquest edifici situat al passeig Marimon Asprer va ser construït per Robert Mercader, propietari d'una de les factories sureres més importants de la vila. Les obres de construcció finalitzaven l'any 1914 per ampliar la seva fàbrica i també el magatzem situats just al costat.

Ben poc després, l'esmentat Robert Mercader en veure les possibilitats de la creixent indústria cinematogràfica (de la que era un entusiasta), va convertir part d'aquest nou espai en una sala de cinema i espectacles un cop preparada degudament amb seients, llotges i un cafè. També es reformà la façana que dona al passeig a la qual es va donar l'estil modernista que per sempre més ha caracteritzat El Mundial. La façana va ser obra de l'arquitecte Martí Sureda (fill de l'arquitecte que havia dut a terme el projecte de l'emblemàtic edifici bisbalenc conegut com Les Voltes).

Val a dir que l'estiu de 1912, el senyor Mercader ja havia fet algunes projeccions de pel·lícules a la nit al pati de la fàbrica. Aquells anys hi havia dos cinemes a la Bisbal, l'Olimpia i el Pathé, ambdós situats a Les Voltes.

El cinema Mundial obria portes definitivament el 31 de maig de 1914 com a sala de teatre, cinema i espectacles.

Els anys trenta la societat formada per Narcís Quintà de Figueres i Francesc Sarís de la Bisbal, vinculada a la xarxa d'espectacles Cinaes, es fa càrrec de la gestió del cinema Mundial i també de l'Olimpia. En esclatar la Guerra Civil van ser utilitzats per la CNT i en acabar el conflicte passà a mans de les forces d'ocupació. Temps després, i amb moltes gestions pel mig, tornava als antics propietaris. El cinema Mundial reprèn l'activitat per la Festa Major de 1939. Els anys de postguerra es convertí en una de les poques distraccions dels bisbalencs, i era molt concorregut.

Aquells anys, per la part del davant, tocant al passeig i formant part del cinema, hi havia un cafè conegut com Can Puig, que durant una colla d'anys va regentar la família Puig. El pare es deia Josep Puig Fusté va treballar tota la vida de funcionari de contribucions, i entre la mare, Maria Ferrer Almar, i els dos fills atenien la clientela quan ell no podia (el fill gran també va treballar de funcionari de contribucions i el petit de mestre de primària).

Més endavant la societat Quintà - Sarís es va desfer (aproximadament cap a finals dels 60 o principis dels 70). És aleshores quan Ramon Ponsatí (fill del músic i pedagog Jaume Ponsatí) i Joan Figueres es fan càrrec de la gestió d'ambdós cinemes. Coneixien perfectament el tema per-

què havien estat membres de la junta del Foment Catòlic i eren els encarregats de les projeccions de cinema cultural que s'hi duïen a terme.

L'any 1979, el cinema Mundial i el cafè van haver de tancar pel mal estat de l'edifici, i així restaria uns anys. El cinema Olímpia encara va seguir l'activitat uns anys més.

Va ser l'alcalde Joan Hugas qui va iniciar els contactes perquè l'Ajuntament l'adquirís, però en aquells moments, els hereus descendents de la família Mercader tenien problemes amb l'herència i es va haver d'ajornar. La compra es fa efectiva l'any 1986 en l'etapa de Albert Vancells al front de l'alcaldia i les obres de restauració acaben en l'època de l'alcalde Ramon Romaguera.

Es va enderrocar tot i es va respectar la façana d'estil modernista. Un cop enllestit s'hi van ubicar, entre altres serveis, la biblioteca, el Departament de Cultura de l'Ajuntament i l'encara Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló que finalment disposava d'un local definitiu. També compta amb l'actual sala teatre, que va fer possible reprendre el Premi Conrad Saló a partir de l'any 2008.

L'arquitecte a qui s'encarregà el projecte va ser Antoni Aguilar Piera i l'empresa de construcció que les va dur a terme Burgos - Gasull SL de la Bisbal d'Empordà.

Per la importància del fet, volem recordar que la mediació de l'aleshores tinenta d'alcalde, Dolors Molina, va resultar decisiva i molt profitosa per a tothom.

Isabel Castelló deixa l'escola

Després de casar-se, la Isabel va tenir dos fills i vivia a Palafrugell. L'any 1996 havia aconseguit una plaça de professora de música a l'escola Prats de la Carrera de la seva població, de la qual com ja hem esmentat, esdevingué directora general a partir de 2003. Els desplaçaments a la Bisbal, cada cop li eren més i més problemàtics. Les

obligacions familiars amb la mainada ben menuda, l'escola de la Bisbal i la de Palafrugell: la Isabel no podia amb tot i degut a la proximitat d'entre les dues escoles, lògicament va escollir la de Palafrugell on encara exerceix.

Duia temps sospesant la seva marxa i al cap de poc del seu casament ho va fer saber a l'escola. Va seguir al peu del canó complint i compromesa com sempre, fins que es va trobar el relleu més adequat per al càrrec i que per damunt de tot seguís amb el compromís de defensar la cobla i els seus instruments. El nou director seria el professor de contrabaix i solfeig, Joan Bosacoma, que amb la col·laboració del mestre de solfeig Oriol Oller, l'havien ajudat en tot els darrers anys fent-se càrrec dels afers de l'escola durant les absències per maternitat de la Isabel, per tant, sabien del funcionament de tot plegat. En Joan Bosacoma dirigia la cobla de l'escola quan la Isabel no podia i quan la va deixar definitivament, en Joan és convertí en el seu director titular.

Quan a finals de l'any 2003 la Isabel Castelló deixa el càrrec de professora i directora, seguia vigent el conveni signat amb la Generalitat de Catalunya des del dia de la seva creació. Cada any la Isabel aportava els documents necessaris per tal que l'administrativa de l'Ajuntament, Teresa Pujol, ho tramités.

Després de la seva marxa, el claustre de mestres restava així:

- Oscar Sánchez (flabiol i tamborí)
- Salvador Frigola (tible)
- Josep Gispert (tenora)
- Josep Ramon Prats (trompeta)
- Joan Manel Margalef (trombó i fiscorn)
- Joan Bosacoma (contrabaix i director)
- Oriol Oller i Joan Bosacoma (solfeig)



Dues fotografies de l'edifici que avui acull l'Escola Municipal de Música Conrad Saló.

Uns mestres que també havien inaugurat El Mundial, un destí final molt lluitat i per a la Isabel durant anys.

Abans d'acomiar-se va fer donació a l'escola de la històrica fotografia de la cobla feta davant del Castell de la Bisbal d'Empordà el 1985 que havien comprat els seus pares i que l'escola no tenia. Darrera seu deixava una empremta inesborrable, la seva dedicació i el seu treball van resultar decisius en un moment veritablement molt i molt complicat per a l'escola. Sens dubte el seu concurs resulta absolutament crucial per entendre i assolir aquests primers quaranta anys d'història de l'escola bisbalenca. Un nom i un llegat a recordar.

Canvi de mestre de fiscorn i trombó

L'any 2004 l'intèrpret Eloi Planiol Gras supleix Joan Manel Margalef de mestre de fiscorn i trombó. Hi romandria un únic any.

És l'any en què alguns instruments aliens a la cobla apareixen entre les matèries de l'escola i que dia a dia agafen més força. Es formen grups instrumentals amb piano, guitarra...

Eloi Planiol Gras Mestre de trombó i fiscorn

(Santa Coloma de Farners, 28 de febrer de 1979). Intèrpret de trombó de vares, trombó de pistons, fiscorn i trompeta. Als 9 anys inicia els estudis musicals amb el mestre local, Pere Coma. Els continua a l'escola de música de la seva població i amb components de la cobla La Flama de Farners i més endavant al Conservatori



Les Voltes de la Bisbal d'Empordà, un edifici ben conegut.

de Música de Girona. Entre els seus mestres, Jordi Canaleta de trompeta i Joan Manel Margalef.

Als 14 anys comença a tocar a la Banda i la Cobla del Col·legi Santa Maria de Blanes. A partir d'aleshores actua a les cobles Ciutat de Calella, La Principal d'Olot, a la cobla orquestra Cadaqués, a la cobla orquestra Marina i a la cobla Ciutat de Girona. Ha col·laborat amb la Jove Cobla dels Països Catalans i el grup d'havaneres Els Pescadors de l'Escala, entre d'altres.

És professor titulat pel Conservatori de Girona de trombó de pistons i fiscorn. Ha obtingut diverses diplomatures, entre d'altres, una de la Universitat de Girona.

Actualment exerceix de mestre d'educació musical en diverses escoles, i com hem esmentat va ser professor de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló durant el curs 2004 – 05.

(segueix en el proper número de la revista SOM)



La cobla de l'escola, curs 2004-05. (Drets d'esquerra a dreta) Alba Carmona, Joan Rañé, Cristina Cortés, Pau López, Lluís Pons, Pau Torres i Margarita Rodés. (Asseguts d'esquerra a dreta) Edi López, Georgina Gasull, Estel Pons, Arnau Planas, Esteve Sallés, Marçal Gallego, Josep Roperó.



La cobla de l'escola, curs 2004-05. (Asseguts d'esquerra a dreta) Maria Hernández, Pat Farré, Arnau Planas, Martí Gasull, Lluís Coll, Esteve Sallés i Antoni Reça. (Drets d'esquerra a dreta) Pau Costal, Zoel Codolà, Joan Fanyé, Cristina Cortés, Eloi Planiol i Lluís Pons.

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (VI)

Per Damià Daviu



Nou relleu de mestre de fiscorn i trombons

Després d'un any de mestre de fiscorn i trombons, l'Eloi Planiol deixava l'escola bisbalenca i en el seu lloc s'hi incorporava l'antic alumne Eduard Prats que inicia el curs 2005-2006.

Eduard Prats Planaguma Alumne, mestre de fiscorn, trombons i director



(La Bisbal d'Empordà, 8 de juliol de 1986). Instrumentista de fiscorn, trombó de vares, trombó de pistons, i professor. L'Eduard de menut jugava a futbol en un equip local, però com que estava envoltat de música i músics, els seus pares li van insistir i el van apuntar a l'Escola Comarcal

de Cobla Conrad Saló, de la qual el seu pare era el mestre de trompeta. A l'ensem també s'hi van apuntar un parell d'amics que anaven amb ell a l'escola Joan de Margarit. L'Eduard hi va tenir de mestres de solfeig la Isabel Castelló i Joan Bosacoma que el van ajudar molt. Als 7 o 8 anys va haver d'escollir instrument i com que era un admirador del fiscornaire de La Principal de la Bisbal, Josep Riumalló (bon amic del seu pare i de la família), ho tenia ben clar i va triar el fiscorn. El seu primer mestre d'aquest instrument va ser Josep Pont i més endavant, durant uns anys, Joan Manel Margalef (aleshores fiscornaire de La Principal de la Bisbal) que, amb 12 anys d'edat, també l'inicià amb el trombó de vares.

En assolir el nivell suficient es va incorporar a la cobla de l'escola, que primer dirigia Raimon Sabater i més endavant Isabel Castelló i Joan Bosacoma.

Als 16 anys es matricula al Conservatori de Música Isaac Albéniz de Girona i fa un parell de cursos de trombó de vares amb Josep Tro, solfeig i harmonia amb Josep Cassú i Francesc Cassú i va tocar a la banda i l'orquestra del Conservatori que dirigia Lluís Caballeria. Als 18 anys es trasllada a Barcelona i s'apunta al Conservatori Municipal de Música. Aquí té Miquel Badia de mestre de trombó de vares i amb ell obté el Grau Mitjà (ara anomenat Grau Professional), alhora que estudia el fiscorn amb Josep Moliner a l'ESMUC. Un any més tard es van oficialitzar els estudis de fiscorn (gràcies a la tasca feta per Jordi Estartús i Josep Moliner). L'Eduard es va presentar a la primera convocatòria que fa l'ESMUC.

El 27 d'abril de 2010 va presentar el projecte final de carrera a l'ESMUC, que va titular *Fiscornades*, sobre la possibilitat d'obrir nous camins al fiscorn dins la música i cercar repertori nou. L'Eduard va ser el primer de tots els intèrprets en aconseguir el Títol Superior de fiscorn després de la seva oficialització.

Paral·lelament i també a l'ESMUC, seguia estudiant el trombó de vares de segon instrument amb Raül Garcia que el va engrescar a fer el Grau Superior també, d'aquest instrument.

El Títol Superior de trombó de vares l'obtindria al Conservatori Superior de Música del Liceu amb Gaspar Montesinos de mestre.

En aquells anys d'aprenentatge es va presentar en dues ocasions a la beca Josep Maria Bernat per a Joves Intèrprets de Cobla: l'any 2005 obtindria un accèssit i el 2006 el primer premi.



L'Eduard Prats i en Josep Ramon Prats. Durant uns anys pare i fill van coincidir de mestres a l'escola bisbalenca.

La carrera d'intèrpret la comença a la cobla d'estudiants de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló, tenia només 8 anys d'edat. Després va tocar a la cobla de l'escola del Foment de Banyoles i va debutar a Mallorca. Als 14 anys és un dels fundadors de la cobla Vila de Roses, que dirigeix Pau Castanyer.

Un any més tard ingressa a la cobla Bisbal Jove on roman-dria quatre anys. En aquesta etapa també forma part d'un grup de música moderna de Cassà de la Selva anomenat Burman Flash.

En l'etapa d'estudiant a Barcelona ingressa a la cobla Meditèrrània, l'Eduard tenia 19 anys, en formà part durant cinc anys dirigit per Bernat Castillejo. L'any 2010 ingressa a la cobla La Principal del Llobregat, primer de trombó i més endavant de fiscorn, una formació que deixa l'any 2021 i de la qual també va ser representant en les darreres temporades.

Es converteix en professor de fiscorn, trombó de vares i trombó de pistons de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló l'any 2005. Al cap de poc també assumeix la direcció de la cobla d'estudiants del centre. Ha estat director de l'escola bisbalenca de 2015 fins al setembre de 2020, i en aquest període va fundar i va dirigir diverses formacions musicals entre els alumnes de l'escola.



Josep Coll (alumne), Oscar Sánchez (mestre) i Ferran Miàs (alumne i mestre). Any 2010.

Ha estat professor a l'escola de Música dels Maristes la Immaculada de Barcelona i ha fet multitud de suplències de mestres amics.

Ara mateix és professor de l'Escola de Música Moderna de Girona on dirigeix la Moderna Big Band (creada per ell). També de l'Escola l'Energia de Palafrugell on dirigeix l'Energia Big Band i havia dirigit l'Energia Cobla.

Ha estat director de les cobles, Rossinyolets de Castelló d'Empúries, La Principal de l'Escala i actualment, a més de dirigir la cobla de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló, també dirigeix la Girona Marxing Band.

Ha format part del quartet els Perdigots, de l'Original Jazz Orquestra del Taller de Músics gairebé 15 anys ininterromputs (fent gires per Catalunya i el territori espanyol), i del grup The - New Catalan Ensemble. Actualment és membre de la Girona Jazz Project des de la fundació i enguany torna al grup Biflats. A partir de juliol de 2021 assumeix la direcció musical de la cobla Bisbal Jove.

Ha col·laborat amb la Cobla de Cambra de Catalunya (amb el trombó i amb el fiscorn), amb la cobla Ciutat de Vic i la cobla Simfònica de Catalunya. Ha fet arranjaments i ha compost alguns temes i també una sardana, *En Pere de Llinars*.

Nova etapa

El claustre de professors de l'Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló de l'any 2005 era format per:

- Oscar Sánchez (flabiol i tamborí).
- Salvador Frigola (tible).
- Josep Gispert (tenora).
- Josep Ramon Prats (trompeta).
- Eduard Prats. (fiscorn i trombons).
- Joan Bosacoma (contrabaix, solfeig i director).
- Oriol Oller (solfeig).

En aquell moment, l'escola comptava amb un bon nombre d'alumnes, suficients per muntar dues cobles (les seguien anomenant "la cobla dels grans" i "la cobla dels petits"). Com ja hem mencionat, l'Eduard Prats es va fer càrrec de dirigir-les totes dues al cap de poc de convertir-se en nou mestre de fiscorn i trombons de l'escola (els darrers anys ho havia fet el director del centre, Joan Bosacoma). Gairebé tota

aquesta jovenalla va accedir a una plaça en alguna o altra cobla, el seu nivell era ben correcte.

Era evident que l'ensenyament exclusiu d'instruments de cobla era un problema. Els nous alumnes sovint s'interessaven per instruments que els eren més coneguts (piano, bateria, saxo, guitarra...) per la gran presència que tenen en diferents àmbits que els arriben molt fàcilment (grups musicals de moda, televisió, les noves tecnologies o la globalització, entre d'altres). És ben cert que a la Bisbal sempre hi ha hagut una gran tradició dels instruments de cobla, però la cada cop més persistent i creixent influència de cultures externes molt potents, fa que les nostres tradicions i costums perdin importància i presència en favor d'aquestes cultures. Malauradament anem perdent les nostres coses de tota la vida i no només en la música.

Per tant, les exigències del moment suggerien un canvi: si l'escola volia seguir calia ampliar l'oferta musical que demanava aquella nova generació d'alumnes, era renovar-se o morir.

Això sí, sense oblidar mai els instruments de cobla que seguïen ben presents en totes les intencions de l'escola.

Un canvi important

El fet d'incorporar instruments aliens a la cobla a l'oferta docent de l'escola provoca la pèrdua definitiva que el Patronat Escola de Cobla Comarcal Conrad Saló, havia signat amb la Generalitat des del primer dia, pel qual rebia una aportació econòmica directa i vitalícia que requeria com a condició l'ensenyament exclusiu dels instruments de la cobla. També desapareix l'esmentat Patronat que, tot sigui dit, s'havia anat diluint amb els anys.

L'escola passa a dependre de l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà.

El curs 2007 – 2008 el nom Escola Comarcal de Cobla Conrad Saló desapareix definitivament i pren el nom d'Aula de Música i Escola de Cobla fins al curs 2011 – 2012 en què passa a anomenar-se per sempre més Escola Municipal de Música Conrad Saló.



Des del curs 2011 – 2012 es converteix en l'Escola Municipal de Música Conrad Saló.



La cobla de l'escola en una actuació a les escales de la catedral de Barcelona, en la Trobada Sardanista d'Escoles de Cobla organitzada per l'Obra del Ballet Popular, dins dels actes de Barcelona Capital de la Sardana, any 2014.

Es contracten mestres per als nous instruments i alguns dels que ja en formaven part en van afegir de nous a la seva tasca habitual. Així, el mestre de tenora Josep Gisbert a partir d'aleshores també va donar alguna classe de flauta travessera, i el professor de flabiol i tamborí Oscar Sánchez es converteix també en mestre de la família de saxos i de clarinet. Es formen alguns grups instrumentals en què col·laboren l'Eduard Prats, l'Oriol Oller, en Joan Bosacoma i l'Oscar Sánchez entre altres.

Tal com havíem esmentat anteriorment, el 23 de maig de 1992 tingué lloc la cinquena i darrera convocatòria del Premi Conrad Saló, al tancar el cinema Olímpia on se celebrava fins aleshores. L'edifici El Mundial havia estat adquirit per l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà i, un cop reformat, la seva sala teatre va acollir la sisena edició del Premi Conrad Saló (convocat pel consistori bisbalenc). El 30 de novembre de 2008 es reprèn de nou el concurs amb la participació de les cobles La Principal de la Bisbal i Bisbal Jove, i en resulta guanyadora la sardana *Anhel d'esperança* de Francesc Teixidó.

En aquest concurs també hi va actuar la cobla d'estudiants de l'escola, que per iniciar la segona part va interpretar la sardana de Conrad Saló titulada *Bona llavor* (que l'autor havia dedicat al mestre bisbalenc Josep Maria Soler). Tot plegat per una insistent i treballada petició del director de la cobla de l'escola, Eduard Prats. Des d'aleshores hi ha actuat en totes les edicions.

També cal destacar que la cobla de l'escola seguia actuant (com en els darrers anys) a l'aplec de la sardana local, el segon cap de setmana de juny, el dissabte a la tarda i el diumenge al matí, convidats per la comissió organitzadora encapçalada per sr Ramon Duran Candeler i Ramon Darnaculleta Llagostera, membres dels Amics de la Sardana de la Bisbal i Comarca.



Oriol Oller signant un dels seus llibres.

Oriol Oller, director de l'escola

El curs 2009 – 2010, el fins aleshores mestre de solfeig, Oriol Oller, que ja duia poc més d'un any de cap d'estudis, es converteix en el nou director de l'escola en substitució de Joan Bosacoma, que continua de mestre de contrabaix i solfeig entre moltes altres tasques. A partir de setembre de 2010, l'Oriol Oller es converteix en el mestre de tible en plegar Salvador Frigola per incompatibilitat amb la seva feina i a qui ja havia fet algunes suplències.

En aquesta etapa es milloren les situacions contractuals i els sous del professorat amb un augment considerable del pressupost que l'Ajuntament destinava fins aleshores a l'escola.

Uns anys en què es va voler apropar i obrir l'escola a la vila i a la gent, unes intencions que s'incrementarien els anys vinents.

L'Oriol Oller deixava la direcció de l'escola el juny de 2015, però seguia de mestre de tible i solfeig i es mantenia com un dels puntals de tota l'activitat docent, com sempre havia estat.

Eduard Prats, director de l'escola

A partir del mes de setembre de 2015, assumeix la direcció de l'escola el mestre de metall i director de la cobla del centre, Eduard Prats, rellevant Oriol Oller. En aquell moment l'escola disposava d'un conjunt de guitarres i la cobla.

Des del primer dia va potenciar les interpretacions grupals i va crear combos i diversos grups instrumentals entre l'alumnat amb tots els instruments que s'ensenyaven a l'escola.

Al cap de poc d'assumir el càrrec, va crear l'Orquestrina Jazz Band, una formació que es dedica a la música de jazz i a la música moderna. Un any després creava la Bisband d'Empordà, un grup d'animació de carrer que ell mateix va dirigir un temps i que més endavant la dirigiria el també mestres de l'escola Emili Bosch i des de 2019 el seu titular és Guillermo Martorell. També es va intentar crear una coral que conduïa l'Oriol Oller, que no va assolir les expectatives esperades i va durar poc.

Per aquells anys el senyor Enric Marquès es convertia en el regidor d'Ensenyament (avui és l'alcalde) que donà total suport i una forta empenta a les activitats de l'escola que l'Eduard Prats li suggeria: presència a les escoles locals, festivals, el convent dels franciscans...

La cobla de l'escola ha actuat en les trobades sardanistes d'escoles de cobla organitzades per l'Obra del Ballet Popular en els actes de proclamació de Capital de la Sardana a Arenys de Mar (2013), Barcelona (2014) i Calella (2015). El



La cobla de l'escola, curs 2008-2009. (Darrere d'esquerra a dreta) Núria Farrés, Alba Carmona, Jordi Bosch, Cristina Cortés, Pau López i Margarita Rodés. (Asseguts d'esquerra a dreta) Georgina Gasull, Marina Roperó, Estel Pons, Meritxell Cruanyes, Josep Roperó. El director és l'Eduard Prats.



La Bisband d'Empordà en una cercavila, juny de 2019. (D'esquerra a dreta) Mariona Llenas (flabiol i tamborí), Martí Llenas (trompeta), Enzo De Grado (trombó de pistons), Arnau Avellí (trompeta), Ferran Giménez (trompeta), Eduard Prats (trombó de vares), Lluç Vicentini (fiscorn), Emili Bosch (bombo).



19 de juny de 2015. (Drets) Jordi Carreras, Ferran Miàs, Miquel Artigas, Josep Bofill, Àlex Vila, Marçal Gallego, i Josep Roperó. (Ajupits) Meritxell Cruanyes, Josep Coll, Biel Castelló, Anna Planas i Josep Gispert.

Foto: Fina Espinalt

passat 2020 havien d'actuar a Sant Feliu de Guíxols, però els actes es van ajornar a causa de la pandèmia originada per la covid-19.

L'any 2016 l'Escola Municipal de Música Conrad Saló tenia 116 alumnes.

L'adeu al mestre Gispert

En finalitzar el curs 2014 – 2015 era el mestre de tenora Josep Gispert qui deixava l'escola. N'havia format part des del primer dia i el seu concurs en aquelles converses amb Víctor Peya a la barberia de Can Carreras van contribuir decisivament a la idea de crear l'escola.

En Gispert deixava un llegat impressionant, dotzenes i dotzenes d'alumnes havien rebut les seves ensenyances i molts d'ells, avui, s'asseuen a les cadires de les millors cobles, (malauradament no hi caben tots).

L'any següent també deixava la plaça de mestre de tenora i tible al Conservatori de Música Isaac Albéniz de Girona.

El 19 de juny de 2015, una bona colla d'alumnes seus es van aplegar al l'auditori d'El Mundial per homenatjar-lo. Plegats van interpretar el tema per a grup de tenores *Homenatge* (Jordi Molina). El seu substitut seria un dels seus alumnes, el bisbalenc Ferran Miàs.

Ferran Miàs Bitlloch Alumne, mestre de tenora

(La Bisbal d'Empordà, 10 d'octubre de 1986). Als 4 anys d'edat començà a estudiar música a l'escola de l'Anna Maria Pardo i poc més d'un any després s'apunta a l'Escola Co-



19 de juny de 2015 Un bon nombre del seus alumnes van voler homenatjar el seu mestre, Josep Gispert, en el dia del seu comiat.

marcal de Cobla Conrad Saló (junt amb un parell d'amics seus de l'escola Joan de Margarit). En aquest centre sempre va tenir la Isabel Castelló de mestra de solfeig. A l'hora d'escollir l'instrument va voler la trompeta, però com que no en restava cap de lliure en el servei de préstec d'instruments de l'escola, li van recomanar la tenora, malgrat que no sabia ni com era ni com sonava. Als 7 o 8 anys inicia els estudis de tenora amb el seu mestre de sempre, en Josep Gispert, que el va saber engrescar. En aquella època també assisteix a classes particulars de saxo amb Jordi Paulí.

Deixa l'escola bisbalenca per anar a cursar els sis cursos per obtenir el Grau Mitjà al Conservatori de Música de Girona amb el mateix Gispert de mestre, amb qui també va estudiar la flauta travessera. En aquest Conservatori va estudiar harmonia, contrapunt i història de la música, entre altres matèries, els dos primers anys amb Josep Cassú, els dos següents amb Francesc Cassú i els dos darrers amb Lluís Caballeria. També hi estudiaria el saxo amb Jordi Rigau i un parell de cursos de piano amb Lluís Brugués.

Amb el Grau Mitjà (o Grau Professional) a la butxaca, s'adreça a l'ESMUC per completar la carrera de tenora (aleshores deixava la carrera de Magisteri que estava estudiant a la Universitat de Girona), era l'any 2007. Va com-

pletar els 4 cursos de tenora fins a obtenir el Títol Superior amb Jordi Figaró de mestre. A més va estudiar totes les assignatures complementàries i de segon instrument va fer saxo amb Xavier Figarola durant el primer any, la flauta travessera en modalitat clàssica amb Albert Mora durant el segon i els dos darrers el tible amb Jordi Vilaró.



La Contraaixada, una iniciativa del mestre de contrabaix Joan Bosacoma, en aquesta ocasió en homenatge al veterà intèrpret de contrabaix Josep Joli i Blanch. 1 d'abril de 2017.

Comença la carrera d'intèrpret de tenora a la cobla d'estudiants de l'escola bisbalenca, aviat despunta i fa algunes substitucions en cobles de la zona. L'any 2001 ingressa a la cobla Foment de la Sardana (actual cobla Foment del Montgrí), aquí estrena la tenora Puigdellívol que li van regalar els seus pares i que encara utilitza. L'any 2004 ingressa a la cobla orquestra Cadaqués amb la qual enregistra la seva primera sardana de lluïment de tenora. L'any 2008 entra a formar part de la cobla orquestra Costa Brava;



La cobla de l'escola en una actuació al carrer del Padró de la Bisbal d'Empordà, octubre del curs 2017-18. (Drets d'esquerra a dreta) Hèlvia Aragonès, Genís Ventura, Ferran Jiménez, Enzo de Grado, Claudia Rostey, Mireia Pareta, Oriol Pou, Lluís Prats, Lluïc Vicentini, Julia Subirana, Eloi Rodríguez. (Asseguts d'esquerra a dreta) Afra Estañol, Andreu Sabeña, Pau Ponsatí, Lluïc Macias, Anna Asensio, Marc Soler, Martí Asensio, Marc Méndez i Maria Subirana.



(Drets d'esquerra a dreta) Pau Costal, -----???-----, Joel Codolar, Lluïc Pons, Martí Xifra, ----??-- i al darrere del contrabaix Joan Bosacoma. (Asseguts d'esquerra a dreta) -----??- , Pat Farrés, Maria Hernández, -----??? Llenas (net de Lluïc Turet), Arnau Planas, Lluïc Coll, Martí Gasull, Josep Fanals, Antoni Reca ----??-----, Esteve Sallés i Ferran Miàs. Any 2016.

l'any 2009 ingressa a la cobla Jovenívola de Sabadell per substituir Enric Ortí i, finalment, l'any 2011, amb només 24 anys d'edat ingressa a la cobla orquestra La Principal de la Bisbal en substitució del seu mestre Josep Gispert.

S'inicia en la docència fent substitucions al seu mestre Josep Gispert i també en altres escoles. L'any 2008 comença a impartir classes de flauta travessera al Casino Menestral de Figueres, que deixa en convertir-se en el professor de tenora de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló, suplint el seu mestre Josep Gispert. N'és el mestre de tenora i flauta travessera a partir del mes de setembre de 2015. Paral·lelament també comença a impartir classes a l'Escola de Música de Palafrugell, que dirigeix Rita Ferrer.

Ha estat membre fundador del grup Biflats i ha actuat i col·laborat amb diversos grups i formacions.

Ha col·laborat amb la Cobla de Cambra de Catalunya en els enregistraments efectuats per Músics per la Cobla a partir de 2009.

(segueix en el proper número de la revista SOM)

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (VII)

Per **Damià Daviu**

El mestre Josep Ramon Prats deixa l'escola

El mes de juny de 2018 deixava l'escola el mestre de trompeta Josep Ramon Prats per jubilació, i amb la seva discreció habitual no va voler cap acte de reconeixement. Un àpat amb els companys mestres i algun obsequi va ser l'únic que acceptà.

El nou mestre va ser Ramon Figueras Alsius que, malgrat que va atendre la nostra trucada, encara no ens ha fet arribar la informació demanada. En seria el mestre de trompeta el curs 2018-2019.

El mes de setembre de 2019, Jordi Fontanillas, inicia el curs en substitució de Ramon Figueras.

Jordi Josep Fontanillas Hoyo Mestre de trompeta



(Blanes, 20 d'abril de 1980). S'inicia de ben jovenet en la música formant part de la Banda del Col·legi Santa Maria de Blanes. Posteriorment es trasllada a Barcelona on cursa els estudis d'Educació Musical a la Universitat de Barcelona i el Grau Superior de Música al Taller de Músics. Alguns dels seus professors són David Pastor, Vicenç Solsona, Vicens Martín, Enric Palomar, Joan Díaz, Lluís Vergés...

Esdevé un músic polifacètic i participa en grups i estils molt variats. Forma part de l'Original Jazz Orquestra del Taller de Músics on col·labora amb músics com Santiago Auseiron, Mala Rodríguez, Cris Juanico, Big Mama, Biel Ballester,

Perico Sambeat, Horacio el Negro, Diego Urcola, Giovanni Hidalgo, Avishai Cohen, Javier Colina, Isaac Delgado, Jorge Pardo o Marc Miralta.

Paral·lelament, forma part de la Girona Jazz Project Big Band i diverses orquestres.

En el camp de la música tradicional i popular forma part de la Cobla Orquestra La Blanes de l'any 1999 al 2007, sota la direcció de Pep Busquets. Des de l'any 2011 forma part de la cobla la Flama de Farners, formació que recentment va presentar el projecte Cançons amb la cantant Névoa. Aquest és un projecte de repertori català i portuguès en formació de cobla, trio de jazz i veu, en el qual ha participat activament com a arranjador.

Eventualment, col·labora amb la Cobla Simfònica de Catalunya. En el camp simfònic ha col·laborat amb l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, amb la Furius Orquestra, la JOAG i el Grup de cambra l'ICAB. En el camp del teatre musical ha participat en diversos musicals com Sugcir i Dones, entre d'altres. Al 2014 inicia el seu projecte Latingas!! com a bandleader, un nonet que fusiona la música llatina i el jazz.

Compagina la seva activitat professional amb formar part de l'equip docent de diversos centres, com el Conservatori l'Energia de Palafrugell, el Taller de Músics de Barcelona, l'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà des de el curs 2019-2020, l'institut Sant Pere Chanel i l'Escola de Música La Moderna de Girona.

És autor de les sardanes *Primers anys* (2005), *Mercaders a Arbúcies* (2005) i *La pubilla de can Pibernat* (2020).

El 2 d'abril de 2021 a l'Auditori Municipal de Santa Coloma de Farners estrenava la seva quarta sardana *Flama XL*, dedicada a la cobla La Flama de Farners amb motiu del seu 40è aniversari, la mateixa que l'estrenà i de la qual l'autor és membre i representant.

La gestió de l'escola a partir del curs 2018 – 2019

Com molts altres ajuntaments de les poblacions del país, el de la Bisbal d'Empordà va voler treure a concurs la gestió d'alguns dels seus serveis, entre els quals, el de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló.

Desconeixem des de quan el consistori bisbalenc s'havia decidit per aquesta opció. El que sí que sabem és que la primera proposta en ferm els arribà de la Cooperativa Girona Artelier (l'única que s'hi presentà), per al curs 2018-2019.

L'Ajuntament seguia sent propietari de l'escola, a la qual destinava una partida econòmica que l'esmentada cooperativa gestionava totalment (despeses varies, paperassa, contractacions, nòmines...) i que justificava degudament en finalitzar el curs. L'Ajuntament és qui fixa els preus de les disciplines que imparteix l'escola i dona absoluta llibertat als directius en tota la resta d'afers.

Aquest contracte és biennal i, per tant, la gestió de la Cooperativa Girona Artelier finalitzava al concloure el curs 2019-2020 en decidir no tornar-s'hi a presentar.

El curs 2020-2021 s'inicia sota la gestió de la Cooperativa Contrapunt del Vendrell (Tarragona).

L'oferta docent de l'escola segueix igual que abans, sempre intentant millorar. Una de les novetats aportades és la desaparició de la figura del director i de la del cap d'estudis, les tasques dels quals es reparteixen a partir d'aleshores entre el professorat, tot buscant un major grau d'implicació i iniciativa, sense jerarquies, per tal que tothom



Cartell dissenyat per la Laia Camós.

treballi igual i se senti la feina una mica seva. D'aquesta manera es vol evitar que qualsevol problema caigui damunt de la mateixa persona sempre, malgrat que la figura que més recorda la del director és la del coordinador pedagògic, que exerceix l'Oriol Oller.

El mes de juny de 2020, l'Eduard Prats deixa la direcció de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló.

La formació musical

La formació musical que ofereix l'Escola Municipal de Música Conrad Saló, és equivalent als sis cursos de grau elemental, dels 8 als 12 anys, i després es pot continuar el que anomenen (per no

ser Conservatori) grau avançat fins als 18 anys (que equival al grau mitjà que actualment també s'anomena grau professional). A partir d'aquí els alumnes i les alumnes poden fer la prova d'accés per dur a terme els estudis superiors en el Conservatori que desitgin.

Relació de professors i professores de l'escola a partir de 2004

- Oscar Sánchez - flabiol i tamborí, clarinet, saxos i combos.
- Salvador Frigola - tible.
- Josep Gispert - tenora i flauta travessera.
- Josep Ramon Prats - trompeta.
- Eloi Planiol - trombons i fiscorn.
- Joan Bosacoma - contrabaix, solfeig, cobla, grups.
- Oriol Oller - tible, solfeig, grups.
- Maria del Rio - cant.
- Josefina Blanco - guitarra.



Sara Terraza (la primera professora de cant que tingué l'escola), amb la mainada.



L'Eduard Prats dirigent.



Membres de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló a la Cavalcada de Reis, 5 de gener de 2020. (A l'esquerra) Lluís Roch (percussió), Rafel Rostey (bombo). (Ajupits d'esquerra a dreta) Ferran Giménez (trompeta), Elisabeth Giménez (trompeta), Claudia Rostey (trombó), Enzo de Grado (trombó) i Martí Llenas (percussió). (Drets d'esquerra a dreta) Lluís Prats (fiscorn), Eduard Prats (trombó), Jordi Fontanillas (trompeta), Pau Ponsatí (tible), al darrere Oriol Oller (tible) i Mariona Llenas (flabiol), Berta Prats (saxo), Otger Fortià (flauta travessera), Marc Soler (saxo) i Lluç Vicentini (fiscorn).

- Rafel Rostey - bateria i percussió.
- Nicole Fons - violí.
- Ariadna Humbert - violí i solfeig.
- Ferran Miàs - tenora, flauta travessera i solfeig.
- Eduard Prats - fiscorn, trombons, solfeig cobla.
- Ramon Figueres - trompeta.
- Jordi Josep Fontanillas - trompeta.
- Jaume Yelo - percussió.
- Martí Fontclara - solfeig.
- Anna Costal - solfeig.
- Alba Solés - solfeig.
- Núria Tura - solfeig.
- Anna Fernández - violí i cant.

(segueix en el proper número de la revista SOM)



Professors de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló en una trobada al Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí. (D'esquerra a dreta) Oscar Sánchez, Eduard Prats, Gemma Salses, Oriol Oller, Joel Riu, Emili Bosch, Oscar Martorell, Ferran Miàs, Joan Bosacoma i Rafel Rostey.



La Big Band en cercavila pels carrers de la vila, camí del convent dels franciscans.



Actuació de la cobla de l'escola al 57è Aplec de la Sardana de La Bisbal d'Empordà, al passeig Marimon Aspser, 9 de juny de 2019. (Drets d'esquerra a dreta) Hèlvia Aragonès, Elisabet Jiménez, Ferran Jiménez, Claudia Rostey, Oriol Pou, Lluís Prats, Lluç Vicentini, Júlia Subirana. (Asseguts d'esquerra a dreta) Mariona Llenas, Pau Ponsatí, Andreu, Sabeño, Martí Asensio, Marc Mèndez, Maria Subirana.

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló de la Bisbal d'Empordà compleix 40 anys (VIII)

Per **Damià Daviu**

Activitats de l'escola

Sempre s'havia dut a terme el concert de Nadal pocs dies abans d'aquesta diada i també el de Fi de Curs, amb la participació de l'alumnat. Però els darrers anys, molts i moltes no hi podien assistir perquè coincidí amb altres activitats: pastorets, festes i trobades en època nadalenca, vacances, colònies i festes de les escoles respectives on estudiaven, tot plegat un problema que deslluïa els concerts de l'escola de música.

Per evitar-ho i poder comptar amb la presència de tots els alumnes i les alumnes del centre calia no coincidir amb les atapeïdes agendes. Des de fa uns anys, el Concert de Nadal se celebra l'últim divendres de novembre. El tradicional Concert de Fi de Curs del juny desapareix com a tal i es duen a terme altres activitats.

Una d'aquestes activitats són les Audicions de Primavera, que vol ser l'alternativa al tradicional Concert de Fi de Curs. Té lloc un divendres a final de maig, amb un seguit d'actuacions dels diversos grups instrumentals de l'escola. Els anys 2018 i 2019 es va voler que just l'endemà coincidís amb la Jornada de Portes Obertes i la Roda d'Instrumentes, una proposta ben interessant que, fins avui, compta amb dues edicions.



Interpretant el tema de tancament de l'audició.

També es du a terme l'habitual participació de la cobla d'estudiants a l'aplec de la sardana local, que cada any se celebra el segon cap de setmana de juny al passeig Marimon Asprer, gairebé davant de l'escola.

Cal afegir que l'últim divendres del curs de l'any 2019, la Bis Band va fer una cercavila fins al convent dels franciscans, per fer un Concert de combos.

Audicions de Primavera de 2019

El cartell i un parell de fotografies fetes el 10 de maig de 2019 a l'Audició de Primavera.



Combo d'adults.

Roda d'Instruments i Jornada de Portes Obertes Obertes

Seguint amb la política dels darrers anys d'apropar l'escola i les seves activitats a la vila, a les famílies i al públic en general, el mes de maig de 2018 i 2019 es va organitzar la Jornada de Portes Obertes.

Tothom que ho volia podia accedir a les dependències de l'escola per visitar-la amb absoluta llibertat. Aquell dia el professorat comparteix experiències amb la gent, presenta els instruments que s'ensenyen a l'escola i fa demostracions de les possibilitats de cadascun i així engrescar futurs possibles nous i noves alumnes que, s'hi volien, també podien provar-los. Una diada en què els diversos grups instrumentals del centre ofereixen un seguit de concerts als quals tothom pot assistir gratuïtament.

L'aleshores secretària de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló, Laia Camós, ens ha fet arribar 3 fotografies d'aquella diada que tingué lloc el matí del dissabte 11 de maig de 2019, i que ella mateixa va fer.



Aula 2 B, anomenada "Aula de vidre" (ubicada al pis superior). Eduard Prats hi mostra les possibilitats del fiscorn, el trombó de vares i el trombó de pistons perquè la mainada els escolti i, si s'escau, estudiar-los el curs següent.

Foto Laia Camós



Una altra fotografia de la diada. A la paret, veiem un quadre amb la figura del mestre Conrad Saló, pintat pel legendari intèrpret de tible de La Principal de la Bisbal, Lluís Turet i Soler.

Foto Laia Camós



Encara una altra fotografia d'aquella Jornada: hi veiem Joan Bosacoma a la dreta.

Foto Laia Camós

Concert de Nadal de 2019



La colla sardanista La Joia de la Bisbal (monitora Montserrat Castillon) dansant acompanyada de la cobla de l'escola dirigida per l'Eduard Prats. Concert de Nadal, 29 de novembre de 2019.

Setmana d'Audicions

Entre les iniciatives de l'escola els darrers anys, cal d'estacar la Setmana d'Audicions de la qual, fins avui, se n'han dut a terme cinc edicions. Durant aquesta setmana els alumnes no fan classes. Els alumnes i las alumnes de cadascun dels dies s'agrupen en diversos grups instrumentals (amb

el seu instrument respectiu), per oferir concerts al públic, de manera que s'estableix un lligam i una coneixença entre ells malgrat no haver tocat mai abans plegats, sens dubte una experiència que ajuda positivament. El mateix succeeix l'endemà i l'altre, per això el nom de Setmana d'Audicions. Aquesta activitat es du a terme a mitjans de març.

Setmana d'Audicions, any 2020

Cartell i fotografies de l'últim acte multitudinari celebrat a les dependències de l'escola abans de la pandèmia. De fet l'audició del divendres 13 ja no es va poder fer, s'iniciava el període de confinament.



Cartell dissenyat per Laia Camós, amb la darrera activitat de l'escola, abans del confinament.



Una de les actuacions programades dins la Setmana d'Audicions. Amfiteatre del Mundial, dimarts 10 de març de 2020.

Conversa amb la Maria Carme Pibernat



Abans de concloure el present treball, hem volgut parlar una estona amb una de les professores més emblemàtiques, estimades i recordades que han passat per l'escola bisbalenca, la Maria Carme Pibernat Ballesta, professora de piano i solfeig de l'escola de 2012 a 2019, per conèixer la seva opinió sobre els ins-



Actuació del grup de Grau Elemental 1 A, supervisat atentament per la seva professora Sara Terraza (ajupida a la dreta), acompanyat pel també professor de l'escola Joel Riu al teclat. Dimarts 10 de març de 2020, amfiteatre del Mundial, situat a la part superior d'aquest edifici. (Un espai opcional segons aforament).

truments de cobla, l'encaix amb la resta i les possibilitats de futur. Una visió de gran vàlua en tractar-se d'una persona aliena al món de la cobla i descobrir-lo de ben a prop.

Nascuda a l'Escala però resident a la Bisbal d'Empordà des que es va casar amb un bisbalenc. Amb una sòlida formació musical, l'any 1992 obtenia el títol de Professora de Piano en el Conservatori de Música de Girona, i el 1994 el de Professora de Solfeig, Teoria de la Música, Transposició i Acompanyament en aquest mateix centre, a més de realitzar multitud de cursos.

Ha estat pianista acompanyant al Conservatori Municipal de Música de Barcelona i també del Conservatori Superior de Música del Liceu, també de Barcelona, de 1990 a 1994.

Membre del tribunal d'exàmens oficials del Conservatori de Música de Girona de 1991 a 1994.

Ha estat professora de piano i solfeig de l'Escola de Música del Casino Menestral Figuerenc de 1990 a 1994 i membre del tribunal examinador d'aquest mateix centre de 1991 a 1994.

Actualment és professora de piano i solfeig de l'Escola Municipal de Música El Gavià de l'Escala on exerceix des de 1990 i de la qual és cap d'estudis des de 2017.

En ingressar de professora a l'Escola Municipal de Música Conrad Saló, a més d'implicar-s'hi considerablement i sentir-s'hi molt a gust des del primer dia, va entrar en contacte de ple amb uns instruments que no coneixia gaire, però aviat s'adonà que la tenora, el tible, el fiscorn i el flabiol eren uns instruments amb moltes possibilitats i poc coneguts per ser gairebé exclusius de la cobla. Per promocionar-los calia cercar fórmules per donar-los a conèixer i captar l'atenció de l'alumnat. Per això va donar suport a les iniciatives de formar grups instrumentals i combos amb els diferents instruments que s'estudien a l'escola,

innovant i afavorint mostrar les possibilitats d'aquests instruments tradicionals al costat dels instruments moderns. També en formació orquestral es fan coincidir amb els instruments clàssics, com exemple amb La Simfònica de Coblà i Corda de Catalunya o, de manera més popular, amb el grup Biflats. Ens manifesta que com més sortides tinguin, més possibilitats de ser escollits a l'hora de triar l'instrument.

Unes iniciatives molt ben acceptades per professors i professores, alumnes i familiars.

L'Escola Municipal de Música Conrad Saló, avui

Els darrers anys la docència musical ha evolucionat moltíssim respecte del que coneixíem. Les noves tecnologies, xarxes i aplicacions diverses entre moltes altres eines, la converteixen en gairebé en una desconeguda per als qui en vàrem aprendre amb la llibreta amb paper pautat, el llapis i la goma que, a poc a poc, han desaparegut. L'escola bisbalenca ha estat una de les més innovadores en aquest aspecte, la joventut de l'alumnat i del claustre de professors hi ha contribuït significativament. Cada mestre ha cercat les eines informàtiques més adients per a la seva tasca i les han aplicat a la seva activitat docent.

En el decurs de l'any 2020 la pandèmia de la covid19 i el confinament van aturar-ho tot, les classes presencials no es podien fer i es van convertir en classes en línia, que van requerir un esforç suplementari considerable del professorat, que s'hi va haver d'adaptar sobre la marxa i amb cert desconeixement al principi. Tot i així la bona predisposició i paciència de tots han possibilitat dur-ho endavant satisfactòriament.

Malgrat els problemes originats per la pandèmia el curs 2020-2021 l'escola comptava amb una norantena d'alumnes matriculats.

Poc abans d'enllestir aquest últim capítol ens hem assabentat que la cooperativa Contrapunt ha deixat la gestió de l'escola com havia fet el curs anterior. La gestió de l'escola durant el curs 2021-2022 anirà a càrrec del professorat i l'Àrea d'Ensenyament de l'ajuntament local.



La cobla de l'escola en plena actuació a l'Aplec Internacional de l'Alguer.



L'expedició de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló desplaçada a l'Alguer.

Aplec Internacional a l'Alguer, setembre de 2021

Els dies 24, 25 i 26 de setembre de 2021 la cobla de l'Escola Municipal de Música Conrad Saló va actuar al 33è Aplec Internacional que enguany tingué lloc a l'Alguer dins dels actes de la Festa Major de Sant Miquel, en el qual també van participar les cobles La Flama de Farners (que enguany també compleix 40 anys) i la cobla Ciutat d'Amposta, així com també hi va haver una extensa mostra de la cultura popular catalana. Unes jornades plenes de companyonia entre les famílies dels 22 alumnes de l'escola que hi van actuar. Sens dubte una experiència molt positiva i satisfactòria.

40 anys

L'any 2021 l'Escola Municipal de Música Conrad Saló va complir 40 anys d'activitat, 40 anys plens de alegries i també de moments molt complicats, satisfaccions i problemes, però amb un resultat inqüestionable: d'aquí ha sorgit un planter de músics extraordinari de gran vàlua, fruit del treball de tots els professors i professores i directius que han exercit a l'escola en aquests primers 40 anys.

En moltes de les fotografies de la cobla de l'escola d'aquests anys hem comprovat que en alguns casos existeix cert parentesc entre l'alumnat, fills, germans, cosins,



Els nois i noies de l'escola a l'Alguer, unes jornades a recordar.

nebots... que ens corrobora un cop més la gran tradició musical que hi ha a la Bisbal d'Empordà i comarca. També hem pogut copsar com alguns alumnes han substituït els seus mestres, un canvi generacional del professorat de l'escola que ens complau, ahora que ens inspira un gran sentit de responsabilitat i confiança.

No podem fer més que agrair a tota la gent de l'escola la seva feina que tant satisfà als que estimem la música, una tasca que ens omple del tot.

Tots els professors i professores amb qui hem parlat (i no tan sols d'aquesta escola), han coincidit a l'hora d'afirmar que la satisfacció més gran per a ells és veure la progressió de l'alumne dia a dia i que si més endavant els acompanya l'èxit, aleshores el plaer és indescriptible, una sensació difícil d'explicar. Més que una feina és una vocació que un ha de voler fer i li ha d'agradar.

Sabem que teniu previstos alguns actes d'aniversari malgrat la pandèmia: una exposició fotogràfica i també el disseny d'un logo commemoratiu (a concurs coordinat per l'Àrea d'Ensenyament de l'Ajuntament), entre d'altres. Restem pendents de les notícies.

En exposar com volia desenvolupar el present treball a la persona que me'l va suggerir, recordo que em va dir: "Perfecte, per saber on som i cap a on anem primer hem de conèixer d'on venim", una frase que hem tingut ben present en tot el relat i que fins i tot ens ha servit d'estímul en els moments que sorgien dubtes, nervis i problemes.

Per finalitzar vull tornar-vos aquesta frase i malgrat que som conscients que feu una gran tasca, que feu tot el que



El logo commemoratiu del 40è aniversari de l'escola, dissenyat per l'estudiant de Batxillerat Artístic de l'Institut de la Bisbal d'Empordà, Helena Soler, guanyadora de la convocatòria.

podeu i, a pesar de totes les dificultats afegides, voldria demanar als actuals i futurs claustrats de professors i professores que mai oblideu la finalitat ni el sentit del perquè es va crear aquesta escola. Sou hereus d'un llegat que cal preservar i no podeu passar per alt. Per damunt de tot cal defensar i seguir ensenyant a tocar els nostres instruments, els vostres instruments. Hem de seguir la lluita, si no ens ho

fem entre nosaltres, ningú ho farà.

Gràcies. Per molts anys, anem per 40 més!

Agraïments

Hem tingut la gran sort de trobar unes persones que en tot moment ens han atès i ens han ajudat més que bé malgrat no conèixer-nos ni mai haver-hi parlat abans, res hagués estat possible sense el seu concurs. Agraïm la col·laboració de Gerard Pons, Lluís Subirana (fill), Susanna Artigas, Joan Vilanova (fill), Josep Ramon Prats, Marta Giner, Antoni Giner, Salvador Frigola, Bàrbara Ardanuy, Oriol Oller, Joan Calsina, Joan Bosacoma, Mercè Herrero, Josep Maria Suñé, Josep Coll Ferrando, Ramon Coll, Teresa Pujol, Caro Juanola, Dolors Molina, Laia Camós, Oscar Sánchez, Anna Maria Pardo, Jordi Fontanillas, Maria Carme Pibernat i ben especialment dels qui més hem martiritzat, Eduard Prats, Ferran Miàs, Josep Gispert, Ramon Darnaculleta, Isabel Castelló i, per damunt de tots, al des d'ara molt bon amic, Víctor Peya. A tots ells el nostre més sincer agraïment per la seva col·laboració i la infinita paciència atenent les nostres moltes preguntes i la tramesa d'algunes de les fotos del reportatge.



El diumenge 13 de juny al matí, les instal·lacions de l'escola van acollir alguns actes commemoratius. A la foto veiem Josep Gispert (que va suplir Ferran Miàs), explicant la tècnica de construcció de canyes per a tible i tenora.



En el passeig Marimon Aspre es van fer actuacions amb alumnes i exalumnes que es van afegir a la celebració.